

Ôsin, Lại Trốn Việc Nữa À! Chuyên Gia Tư Vấn Tình Yêu Của Tôi?

Contents

Ôsin, Lại Trốn Việc Nữa À! Chuyên Gia Tư Vấn Tình Yêu Của Tôi?	1
1. Chương 1: New Dog!?	2
2. Chương 2: Ôsin	5
3. Chương 3: Vâng! Thừa Cậu Chủ	6
4. Chương 4: Đi Đạo	8
5. Chương 5: Cái Nhìn	9
6. Chương 6: Tiệc Trà Kẻ Thù	10
7. Chương 7: rồi Sẽ	12
8. Chương 8: Nhân Cách	14
9. Chương 9: Lời Hứa	15
10. Chương 10: Thay Đổi	17
11. Chương 11: Đã Khác..	19
12. Chương 12: Ai Muốn Làm Biến Thái!?	20
13. Chương 13: Kí Ức	23
14. Chương 14: Cô Ấy Là Của Tôi	24
15. Chương 15: Chỉ Mới Là Bắt Đầu	26
16. Chương 16: Động Lại	31
17. Chương 17: Devil	32
18. Chương 18: Ánh Sáng Trong Bóng Tối	34
19. Chương 19: Lỡ Nhịp	35
20. Chương 20: Giữ Lại	37
21. Chương 21: Bước Chân Hoang Dại	41
22. Chương 22: Sau Bức Màn	43
23. Chương 23: Tìm Lại Kí Ức 1	44
24. Chương 24: Tìm Lại Kí Ức 2	46
25. Chương 25: Tìm Lại Kí Ức 3	47
26. Chương 26: Open	48
27. Chương 27: Vương Triệu Yến Vy	50
28. Chương 28: Bên Anh	51
29. Chương 29: Tan Biến...	52
30. Chương 30: Gần Đến Hồi Kết	56
31. Chương Cuối: Kiếp Sau	57

Ôsin, Lại Trốn Việc Nữa À! Chuyên Gia Tư Vấn Tình Yêu Của Tôi?

Giới thiệu

Nó ngoại hình xộc xệch, nhìn nhếch nhác, người hay bị những vết bầm tím, dấu kim đâm bị đánh bả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-lai-tron-viec-nua-a-chuyen-gia-tu-van-tinh-yeu-cua-toi>

1. Chương 1: New Dog!?

Phong_Cậu nhóc nghịch ngợm, là cậu chủ nhỏ trong một căn biệt thự to lớn, tổng giám đốc của một công ty bất động sản trong tương lai. Hắn có tất cả mọi thứ mà người khác muốn cũng không có được, muốn gì được nấy (Thiếu gia nhà giàu mà) nhưng, có lẽ cậu ta chẳng bao giờ biết đến cái giá trị của nó và chỉ duy nhất 1 thứ hắn có thể muốn nhưng lại không thể nào chiếm đoạt. Ngoài cách ghi nhớ những khoảnh khắc ấy thì Phong không còn cách nào khác để có thể quên đi những hình ảnh đã cất giữ sâu trong tâm trí cậu. Lạ lắm phải không? Không biết cái gì, thứ gì, điều gì đã khiến cho cái con người bình thường, máu lạnh như hắn lại trở nên...có nhiều thay đổi đến thế? Có lẽ....là một ai đó đã đem đến cho cậu điều kì diệu để tháo bỏ lớp vỏ bọc đáng sợ bên ngoài chẳng?

Nó đến...rồi lại đi, lớp bụi thời gian sẽ mãi không bao giờ có thể che lấp được những hình ảnh mong manh được bảo vệ dưới sự mạnh mẽ trái tim người con trai chung tình, bởi những khoảnh khắc không thể phai mờ trong tâm trí cậu. Cho dù khoảng cách giữa không gian có rộng lớn đến đâu...nhưng những mảnh cảm xúc dâng trào vẫn mãi không chênh vênh. Nó vẫn còn đây....

Ngày hôm ấy...

[K..Íng...Kong] [K..Í.N..G KONG]

- Này! Ra mở cổng đi, các người còn định để chuông reo đến khi nào nữa hả! Kéo tôi đuổi việc các người ,mà không cần thông qua mẹ tôi.

Mắt vẫn dán vào cái màn hình Galaxy S5, trườn mình trên chiếc Sofa, hắn ta gân cổ mắng mỗ tụi người làm trong nhà.

- Dạ, dạ! Xin lỗi cậu chủ ạ!_Bà ta hối hả chạy lên và mau chóng làm nguội đi cơn giận dữ của hắn bằng cách chạy ra mở cổng để tiếng chuông ngừng reo.

- Bực mình! Làm tôi chẳng thể nào tập trung chơi Game được!_Hắn lầm bầm tỏ vẻ khó chịu

Âm thanh lẫn bánh, tiếng “Brừm Brừm” phát ra từ động cơ của chiếc Mercedes tỏa sáng đèn khiến cho tên Phong có thể dễ dàng nhận ra...?!

- Ôi!..Bà chủ đã về!

Bà chủ trong chiếc Mercedes sang trọng ấy hả? Người mẹ “Đáng kính” của hắn đấy

- R....Ầ...Ầ...MM....!!!_Bà vùng vằng bước xuống đóng sập cửa xe rồi hùng hổ bước vào nhà với cơn thịnh nộ dữ dội

- Mẹ, đi như voi thế? Coi chừng bị lún đất đấy. Mẹ giảm cân đi!_Chẳng thèm để ý đến sắc thái của mẹ lúc này, hấn vẫn bình thản “Đánh” nốt ván còn lại

Bà giận dữ, gân xanh gân đỏ có bao nhiêu nổi lên đến tột độ, chịu không nổi cái tính cách của tên đó nữa, đã vậy còn xúc phạm cân nặng của bà bằng cái giọng điệu không hài lòng như một ông hoàng. Thân hình của bà có đến nỗi phải “Lăn” đâu mà sao hấn lại dám bôi nhọ bà! Ồ,...thì công nhận, bà vừa giẫm chỗ nào thì đất bị lún chỗ đấy nhưng căn biệt thự này không đến nỗi phải mục nát hay sập vì Body của bà đâu! Sao hấn lại dám làm nhục mạ bà cơ chứ. Bà phải ày biết tay. Mẹ Phong kéo lỗ tai hấn dài ra 1 thước khiến hấn phải nghiêng đầu theo và con mắt phải rời khỏi “Bàn” đang còn dang dở.

- Thăng oắt con trời đánh này!!

- A!..Aya! Đau mà! Mẹ làm gì vậy hả?_Tai hấn đỏ tấy lên rồi vừa thả cái “Bàn” Game đang giữa lưng chừng đoạn gay cần vừa vùng vẫy dưới sự kiểm soát của “Bà chẳng lửa”_Biệt danh mà hấn hay dùng để gọi người mẹ “Đáng kính” của mình theo thói quen. Càng cố thoát ra thì vành tai càng bị móng tay như vuốt mèo của mẹ mình bấm sâu vào, chỉ khác là con mèo không có sơn cái móng lòe loẹt, sắc xảo thế kia.

Sau một hồi vật lộn vật vã thì cuối cùng hấn ta cũng thoát khỏi “Bà chẳng lửa” nhưng kết quả cả cái tai sưng tấy lên. Hai mẹ con hấn đua nhau thở dốc, mồ hôi toát ra nhễ nhại. Sau khi phục hồi năng lượng, bà hít một hơi thật sâu trước bàn làm việc và đối diện trước mặt bà là thằng con trai “Yêu dấu”, là “Cục cưng” của bà! Rồi mẹ Phong để trước mặt hấn 2 xấp giấy cao ngất ngưỡng.

Trở về trạng thái ban đầu, bà bình tĩnh nhưng phải nói chính xác hơn là...bà Cố giữ bình tĩnh, trầm lặng nói:- Con xem đi!

- Đơn...Xờ...in...xin..._Hấn ngập ngừng đánh vần từng chữ

- Đơn xin nghỉ việc đó! 13 tuổi, già đầu rồi mà còn không biết đọc à!! Sao con ngu quá vậy hả!

Hấn tròn xoe mắt nhìn thái độ bình tĩnh như không thể bình tĩnh hơn được nữa của bà, thấy vậy “Bà chẳng lửa” nhẹ nhàng xuống giọng và cười tươi như không có gì xảy ra.

- Đọc tiếp đi con!

Hấn rùng mình, tự hỏi mình có bị nổi sẩy không mà sao da bị sần sần thế này? Chẳng nhẽ là da gà? Không, da gà chắc chắn không nổi to như thế, tự nhiên lại thấy lạnh sống lưng trước thái độ kìm hãm tức giận của bà còn đáng sợ hơn là lúc “Bùng nổ” như bình thường.

- Chữ xấu như gà bới ý...còn bị lem nữa, khó nhìn mà mẹ!..._Hấn nũng nịu viện cớ

- Còn đây nữa._Bà mặt lạnh sắc bén nhìn Phong, đến đây thôi hấn cũng đủ run cầm cập rồi

Hấn ta nhau mày, nghiêng răng đánh vần từng chữ.- Đ..ơn...xin...đ..đi...đề? Ai cần đi để vậy hả mẹ? Mà việc đó là công việc của phụ nữ mà. Con cũng mang thai và cho em bé bú được hả mẹ?

Mẹ hấn chưa kịp trả lời thì hấn đã ôm ngực mình lại, rồi uốn éo vặn vẹo Body của mình, ngại ngần thích thú rên

- Ôi!...Không chịu đâu! Người ta chưa có sữa mà...! Nhột núm *ú lăm cơ! ahjhj....ngượng quá đi hà...!_Hấn ta ngây thơ với đầu óc hoàn toàn trong sáng

- BỐP!!_Bà tự đập vào mặt mình cả xấp “Đơn xin đi đề” rồi giáo huấn cái tên có bộ óc chó “Cao siêu hơn người”- Không phải “Đơn xin đi đề” mà là sổ phê bình học lực! Trời ơi, con tôi...đã không biết đọc rồi mà còn ở đó lấy áo bà bầu ra mặc rồi còn tự sướng nữa! Có khác gì thằng “Bánh bèo” đâu hả trời!_Bà khóc lóc than ngắn thở dài.- Con xem đi!

Phong hoảng hồn nhìn bảng điểm của từng môn từ trên xuống dưới, ô điểm, lời phê, hành kiểm, học lực, cuối cùng là nhận xét của giáo viên chủ nhiệm.

- Lúc nào con cũng đứng trong 3 Top mà! Mẹ không thấy sao? Hạng nhất nữa nè!_ Hấn vừa hớn hử chỉ vào cột điểm từng môn, từ trên xuống dưới toàn là...1,2,3,4,5 còn không thì cũng có 5,4,3,2,1...- Ô? Vậy còn mấy con số 0 này là gì thế hả mẹ? Không lẽ...con tuyệt vời đến mức giáo viên chủ nhiệm phải oánh con số 0 “Bất khả chiến bại” này vô sao? Con nể phục mình quá!

- Trong 3 Top học sinh cá biệt của lớp ấy hả!! Đã học ngu rồi mà còn bày đặt tự sướng nữa, con có được bình thường không vậy! “Bại liệt” với “Thất bại” thì có chữ đâu ra mà “Bất khả chiến bại”? Trong lớp con là đầu gấu hay sao vậy? Việc đầu tiên mà ngày hôm nay mẹ về nước là họp phụ huynh 1 lần đầu tiên trong đời con mẹ đã thấy không hài lòng rồi! Còn nữa, mẹ cho con ăn học đầy đủ, hơn nữa đó lại là 1 trường quốc gia, dành cho những người thừa kế trong tương lai. Người thường dễ gì mà được vào đó hả con? Con nên biết rằng... dòng họ Vương nhà ta có địa vị cao trong số những dòng quý tộc có tiếng khác, là vị trí mà ai cũng muốn đạt được. Suy nghĩ lại và nhìn vào cột điểm của con đi! Nào là 1,0,2,3,5,4,0,1,1,1,2,..... Con học hành kiểu gì vậy hả!

- Vậy thì sao? Cả đồng đơn xin nghỉ việc với cả “Đơn xin đi để” này có liên quan gì đến con?

- 101 đơn xin nghỉ việc từ quản gia, cô hầu, đầu bếp, bảo mẫu, phục vụ, tài xế, phụ bếp, gia sư, hầu bàn. Trong đó gồm có 52 gia sư tất cả các môn học bị thương tích đầy mình, 10 bảo mẫu bị tiêu chảy, 27 tài xế bị tai nạn. Còn lại là người quét dọn và các đơn vị phân nhánh trong những công việc khác. Chưa hết, mẹ còn phải kí tên vào 36 bản kiểm điểm của con trong khi mẹ còn cả đồng hồ sơ, giấy tờ, bằng báo cáo từ thư kí cần xem qua, chính sách còn chưa xử lí ở nhà băng và công ty! Còn đây nữa...

[You Win! Tít tít]_Mặc kệ những gì “Bà chàng lửa” than vãn, hấn vẫn bình thản tiếp tục màn chơi của mình. Nãy giờ tốn cả trăm lít nước bọt mà hấn ta chẳng “Thấm” vào đâu cả, máu não sôi lên sùng sục, bà ức chế đầm vào mặt thằng con trai “Yêu dấu”

- Con! Thôi Ngay CÁI TRÒ ẤY ĐI L.....!!!!!!!

- Á Á Á !!!!!

[Tèn ten tén ten tén...! Nốc ao! You Lose]

- Sao lại đầm vào mặt con!_Hấn vùng vằng rồi xuyết xoa cái...máy Galaxy S5

- Tạm thời gác chuyện này sang 1 bên, khi nào có thời gian, mẹ sẽ xử tội con sau.

- Lần nào mẹ chẳng nói thế!_Hấn ta cười khàn khạch, coi như mình được thoát tội

- Bây giờ mẹ có chuyện quan trọng cần nói nên không có thời gian dành cho tên đểu như con.

Chợt nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ hấn, bây giờ...mới để ý...hấn thấy cái bóng thập thò núp sau lưng mẹ mình. Phong lờ mờ kĩ thế nào cũng chỉ thấy cái vóc dáng tiều tụy của nó với đôi bàn chân trần và thô. Mẹ hấn nhỏ nhẹ:

- Đây là con trai dì, tên nó là Vương Triệu Thanh Phong. Tính cách nó ngang bướng lắm, có gì chỉ bảo nó nha con.

Trước mặt hấn ta là một con nhỏ nhếch nhác, cái quần, cái áo nó đang mặc trên người còn hơn cả cái lười giẻ rách rưới mà hấn từng thấy, đầu tóc nó rũ rượi, vẻ mặt thất thần như cái xác không hồn, nước mắt, nước mũi sụt sùi khẽ nhại, dơ dáy. Ôi....bần thủ, phải nói là còn hơn cái thứ thấp kém tầm thường. Nhìn nó chẳng khác gì một con ăn mày! Hấn bất ngờ khi những dấu đỏ lằn trên người nó vô tình chạm mắt hấn, nào là những vết bầm thâm tím, còn có cả những dấu kim đâm, bị đánh bằng thứ gì mà ra máu, tróc da kinh thể này cơ chứ!? Còn đôi bàn chân trần đen thui của nó nữa, móng chân phải nói là....Chao ôi...Tróc hết ra, hình như bị rút không còn 1 móng. Những vết loang lổ trên người nó rỉ máu không ngừng. Hấn tự trả lời những câu hỏi trong đầu bằng những suy luận của mình lúc này. Chắc là do nó ăn cắp hay làm việc xấu nên mới bị chủ đánh tàn tạ thế này. Chỉ cần nhìn bên ngoài thì Phong đã biết nó là loại người thấp hèn như thế nào rồi. Nhưng thật khó hiểu mẹ mình, hấn thắc mắc, bà ngây thơ đến nỗi không thể phân biệt được con chó với con người sao? Hấn lờ mờ nó một lúc rồi nhau mày về không hài lòng.

- Con nhỏ ăn xin này là ai vậy?_Hấn ta cố tình nhấn mạnh câu nói và từ cái cách hấn nhìn mẹ rồi đánh mắt sang lờ mờ nó

- Này! Chị ấy hơn tuổi con đấy, lựa cách xưng hô cho đúng vào!_Chưa gì mẹ tên Phong đã phớt lờ thái độ của hấn và gần giọng mắng mỏ. Đây là lần đầu tiên mẹ Phong bênh vực người khác ngoài hấn hơn nữa, người đó lại là thứ rác rưởi chẳng đáng 1 xu như chị ta? Và điều đó khiến hấn cảm thấy khó chịu.

- Tại sao con phải làm vậy với cái thứ dơ bẩn này? Miếng rác như nó không có vị trí trong cái xã hội này. Vậy tại sao mẹ lại dắt cái thứ đầu đường xó chợ chẳng khác gì một con chó về nhà ta chứ! Nó sẽ đẩy bản gia đình ta mất mẹ có biết không hả!!

[B...Ố..Ố..P]_Mẹ hấn tát vào mặt hấn bạt tai- Ai dạy con những lời lẽ đó vậy hả! Ai cho con...!?

- Mẹ....mẹ...là đồ ngu!!!! Hu hu hu...

[RẦM!!!!]

Sau khi ăn cái tát trời giáng của mẹ, mắt Phong nhòa những giọt nước mắt nóng hổi, bên má bị tát thì nóng ran rát, đỏ phừng. Hấn ngất ngang câu nói của bà và chạy vào phòng khóa chặt cửa. Bỏ lại thái độ của “Bọn người” đồ đẳng sau.

2. Chương 2: Ôsin

Nắng đầu ngày chủ nhật hắt vào gian phòng, ngoài ban công gió lùa vào...Khung cảnh quen thuộc...nhưng khác lạ so với nó. Mới hôm qua, nó đang còn nghiền răng và nhắm nghiền mắt chịu đựng một cuộc sống khốn khổ, nỗi đau dày vò ngày qua ngày bên người cha dượng tàn nhẫn, ác độc. Lúc nào nó cũng tự hỏi mình rằng “Ba ruột mình là ai?” Ông đã mất, mặc dù biết vậy nhưng đến cái tên, đáng mạo nó cũng chưa từng biết đến. Còn “Mẹ mình là ai? Bà là một người như thế nào?” cũng như quá khứ về người cha ruột của mình, trong tâm trí nó không còn đọng lại một vệt kí ức. Nó chỉ biết rằng để cố gắng sinh tồn thì phải trải qua những tháng ngày cực khổ cho đến bây giờ nó đang ở trong một căn biệt thự to lớn, xa hoa rồi còn có cả phòng riêng như 1 tiểu thư nhà quý tộc. Nó nhìn gian phòng xinh xắn bằng vẻ mặt ngơ ngác, lạ lẫm như một điều mới mẻ đã khiến cho cuộc sống của nó có sự thay đổi lớn.

Trong khi còn đang mải mê ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, tiếng gõ cửa cắt ngang những dòng tâm trạng say đắm của nó lúc này. Nó chạy ra mở cửa. Hấn ta đang đứng đó nhìn nó với con mắt khó chịu, nhìn thấy bộ váy nó đang diện trên người, khuôn mặt nó đã sạch sẽ, mịn màng hơn sau khi mẹ hấn đã chuẩn bị cho nó đầy đủ tiện nghi. Phòng ốc của nó cũng ngang ngửa với diện tích phòng hấn chỉ có điều là chi tiết dễ thương hơn vì nó là con gái mà. Hấn ta hậm hực, tức tối nắm tóc nó giật mạnh kéo đi không thương tiếc, lôi nó vào nhà kho. Nó không than đau cũng không gào hay khóc thét lên mà chỉ biết đi theo.

- Mày!_Phong kéo nắm tóc ghì mạnh rồi nhìn nó vẻ khinh miệt

Nó tròn mắt nhìn cậu, trên đôi mắt không có lấy một chút ướt ướt:- Cậu muốn có phòng “Nữ tính” giống chị hả? Nên cậu mới tức chị? Ahihi không sao đâu, chị sẽ nói với dì đổi phòng cho cậu mà

Hấn trợn to mắt trước thái độ của nó:- Mẹ tao đi công tác rồi, mày không mách được đâu

- Cơ mà mách để làm gì?

- Thì để mẹ quánh tao!

- Tại sao oánh?

- Tại tao bắt nạt mày!

- Sao bắt nạt chị?

- Tại mày là thứ rác rưởi! Mày không biết sao! Sao mày hỏi nhiều thế hả!

Nghe hấn nói đến đây nó vẫn chỉ biết mỉm môi cười...

- Ahihi...Thứ đó là loại không biết sợ đời mà chỉ biết hành động với những suy nghĩ nông cạn, chị thấy em giống thứ rác rưởi hơn á!_Nó cười tươi, thốt ra lời nói một cách chân thật khiến hấn hậm hực mà cũng có nể phục. Từ trước đến giờ, nó là người đầu tiên dám đối diện với hấn mà trực tiếp đến thế.

- Mày bao nhiêu tuổi!_Hắn đánh trống lảng

- Chị 16 tuổi

- Hơn tao chừng ấy tuổi mà xưng “Chị” ngọt sớt thế à! Mày tên gì?

Nó cũng tự hỏi...Ngoài cái tên “Chó” mà ngày nào cha dượng cũng la mắng, đánh đập nó thì..nó không còn cái tên nào khác sao?

- Chị tên...Chó

Hắn lặng thinh lúc lâu...:- Tên nghe giống “Chó” thật! Để tao đặt tên khác...! Tên...MiLu!

- O? Tên đó cũng có khác gì Chó đâu?

- Lu! Từ nay chị sẽ là Ôsin của tôi

3. Chương 3: Vâng! Thưa Cậu Chủ

- Lu Lu Lu Lu Lu Lu!..._Hắn động đậy ngón trở ra hiệu nó nghe lệnh

- Gọi chị có gì...

- Chắc chắc_Hắn lắc đầu ngắt ngang câu nói của nó- Khi nghe tôi gọi thì chị phải đến ngay rồi cúi đầu và nói to, rõ ràng, rành mạch “Vâng! Thưa cậu chủ”

Nó nghe xong rồi bắt đầu thực hành, chỉnh giọng, hít 1 hơi thật sâu rồi hét vào lỗ tai hắn

- VÂNG! THƯA CẬU CHỦ!!!! Vâng được chưa?

- Á Á Á!!!! Chị âm mưu muốn tôi bị thủng màng nhĩ à!? Nếu bị điếc rồi thì làm sao nghe mẹ tôi chửi được nữa!

Nó biết lỗi liền ghé sát lỗ tai hắn xin lỗi - DẠ! SORY CẬU CHỦ!!!

- Á Á Á Á Á!!!!!!

{Bữa cơm trưa....}

- Của chị đây_Hắn đặt bát cơm có đồ ăn trộn sẵn xuống dưới sàn nhà cạnh chỗ ngồi của mình

- Không có thìa hay đũa thì làm sao chị ăn?_Nó ngồi bệch xuống đất rồi ngược lên nhìn vẻ mặt vĩnh vảo của hắn ta.

- Thế có cần tôi phải đổ xuống sàn nhà cho chị không?

Nó vẫn nghiêng đầu nhìn Phong với cặp mắt tròn xoe

- Chị thách thức tôi ấy hả!_Hắn lườm nó vẻ khinh miệt

- Ahihì! Dạ thưa cậu chủ tui tự ăn được_Vẫn nụ cười rạng rỡ khiến hắn phải băng khuâng, hắn lặng thinh rồi ăn.

Nó cúi mặt xuống và bắt đầu nhớ về quá khứ hôm nào, lúc nào người đi đường cũng khinh miệt vút cho nó khúc xương hay đổ bát cơm trộn đồ thừa xuống đất bẩn thỉu, bữa cơm ở đây có lẽ còn ngon hơn ở bãi đất trống hôm nào...Chợt nó nhìn những người hầu đứng xung quanh phòng ăn rồi dòm đến những chiếc ghế xung quanh chiếc bàn ăn thật lớn nhưng ngoài hắn ra thì còn lại đều là chỗ trống. Nó mới nhận ra được một phần nào đó...trong cuộc sống vốn vô nghĩa này của hắn...

- A! Mỗi lưng quá, cậu chủ ơi, tôi ngồi vào bàn ăn được không ạ?_Nó cầm bát cơm đứng dậy từ từ

- Không.

- A, êm quá!
- Này! Có nghe không vậy!
- Cho tôi ngồi đi, tôi vẫn ăn bốc mà cậu chủ!_Nó ngồi cạnh hấn

Hấn cũng chỉ làm thính, không nói gì thêm. Nó để ý, lúc ăn cơm lúc nào hấn cũng chỉ cúi xuống bàn mà ăn nhưng có ai ăn chung với hấn ta? Cha mất sớm, mẹ phải quản lý mọi thứ và thường xuyên không ở nhà. Bọn người hầu thì chỉ biết vâng lời, bọn người khác thì chỉ toàn là 1 lũ lỗ bịch như nhau cả...Lúc này nhìn hấn cũng giống như nó vậy, tuy cuộc sống trước đây của nó thốn thiếu, cực khổ hơn hấn nhưng trong cái cuộc sống đầy đủ vật chất, tiện nghi nhưng thiếu thốn tình thương và sự quan tâm thì... còn nghèo hơn thế nữa. Và Lu biết điều đó, thậm chí nó còn không nghĩ Phong là 1 người xấu. Chỉ là trong cuộc sống xa hoa của thằng bé...lại thiếu thốn rất nhiều điều...

Hấn ngẩng đầu lên nhìn Lu bốc từng hột cơm vun vãi trên bàn rồi tội nghiệp đưa cho chị ta cái thìa

- Đây.
- Nó cảm động nhìn chiếc thìa hấn đang cầm trên tay chĩa vào bát cơm của nó:- CẢM ƠN CẬU CHỦ!
- Chị có biết đang là giữa trưa không vậy?

- Ahihi!...

Phong lấy làm lạ, hấn nhìn xung quanh bàn ăn rồi đến cả không khí khắp phòng ăn rộng lớn, nhận thấy...nó không còn quá nhật nhèo như những bữa ăn ngày nào chỉ có 1 mình cả, nhìn mọi thứ như đổi mới, lạ lẫm khác so với hấn rồi đến nhìn sang con Lu, nó đang cầm cúi ăn. Có vẻ như sử dụng chiếc thìa dễ hơn so với việc phải bốc cơm lên ăn rồi! Hấn nhìn nó mãi cho tới khi nó ngược mặt lên nhìn hấn. Hột cơm dính trên mũi, vài hột khác dính cằm, hai bên mép cũng có rồi đến trên tóc cũng có. Không hiểu sao càng ngày hấn càng thấy Lu giống 1 con chó nhưng nhìn kĩ thì giống cún con hơn, Phong dùng khăn giấy lau vài hột trên mũi nó rồi tự nhiên khựng lại

- Này! chị tự lau đi! Tại sao tôi lại phải lau cho chị chứ?
- O? Cậu chủ tự lau cho tôi mà!_Nó đơ người thắc mắc
- Không được nói chuyện trong lúc ăn_Hấn ta tỏ vẻ giáo huấn
- Woa..thật vậy sao?
- Ủ! Vì thế là mất lịch sự và không tôn trọng người cùng bàn
- Cậu chủ, không được nói chuyện trong lúc ăn, thế là mất lịch sự đấy. Cậu không tôn trọng tôi à?
- Này! Ai cho chị gài tôi thế hả? Mà tại sao tôi lại phải tôn trọng chị? Nói cho chị biết, lúc ăn cùng bàn với chị tôi còn có thể thoải mái phun nước bọt tung tóe vào bát cơm của chị nữa đấy!

Nó vẫn im lặng không nói chuyện vì lúc này “Cậu chủ” có dạy nó rằng không được nói chuyện trong khi ăn.

- Chị đang phớt lờ tôi ấy hả!
- ...
- Chị đang nghĩ rằng tôi là người bất lịch sự chứ gì!

Gật/

- Thôi đi!

Lắc/

- Quên những gì lúc này tôi chỉ bảo chị đi

Lắc/

- Chị vẫn nghĩ tôi là đồ bất lịch sự?

Gật/

Nó ăn xong liền ôm bát cơm vào phòng bếp không dám nói nửa lời, còn hắt thì ôm đầu ức chế, hậm hực và hết cơm vào miệng nuốt chửng rồi trút hết cơm tức vào bụng người hầu bàn

- Xong rồi! Các người còn chờ gì nữa, mau dọn ngay đi!

Bọn người hầu sợ sẽ bị đuổi việc nên răm rắp nghe theo lời lập tức dọn dẹp bàn ăn.

4. Chương 4: Đi Đạo

{Chiều...}

- Lu Lu Lu Lu Lu!..._Hắn gọi nó

- VẮNG! Thưa cậu chủ!

- Đến giờ đi dạo rồi.

Nghe được đi dạo, Lu thích lắm vì trước giờ nó có được thành thói dạo chơi hay ung dung ngắm cảnh đâu. Lúc nào trong đầu cũng phải suy nghĩ, lo sợ mọi thứ. Còn bây giờ được nghe người khác rủ đi dạo sao mà không mê cho được? Được vô tư ngắm nhìn khung cảnh xung quanh sướng quá đối với nó rồi còn gì! Nó hấp tấp đội nón, mang giày rồi chạy ra trước cổng đứng chờ cậu chủ yêu quý

Chợt nhìn thấy hắn đi ra với cái xích cổ trên tay, Nó lấy làm lạ thắc mắc hỏi:- Cậu đem cái đó làm vật trang trí để gây ấn tượng? Woa...Chị mới biết cậu có mắt thẩm mỹ thế đấy!

- Ai cho chị mặc quần áo đẹp thế? Còn nữa, chó thì đâu có đội nón?_Hắn nhìn nó từ trên xuống dưới

Thế là Lu đã hiểu, mình vẫn mãi bị xem là con thú nuôi hay nói một cách chính xác hơn là 1 con chó. Dây xích cổ đó, nó đã xác định được là vật dùng để trang trí dành riêng ỉnh rồi! Thế thì đi dạo kiểu này cũng có khác gì không được tự do?

- Thế chị phải đeo nó vào?_Con Lu nhìn chằm chằm vào vật “Trang trí” của mình mà hắn ta đang nâng niu trên tay. Chắc là dùng để tô thêm điểm nổi bật ỉnh, nó thầm nghĩ rồi gượng cười...

- Chính xác. Thế chị không bằng lòng?_Hắn vênh mặt nhìn nó

Nó nhìn “Trang sức” của mình với vẻ mặt không cam tâm, nuốt ‘Ừ’ nước bọt:- Để chị thử_Con nhỏ tội nghiệp đeo xích vào cổ vừa ỉnh rồi từ từ bước đi

- Lu!

Lúc này nó đang cảm thấy ngán ngẫm với cái cách đối xử quá đáng này quá, chỉ đáp lại vẻ buồn rầu:- Dạ...

- Chó thì không biết đi!_Hắn đứng đó, tay cầm 1 đầu của sợi dây xích rồi soi mói đủ kiểu

Hiểu được ý chủ, nó liền lập tức ngồi xuống rồi khụy 2 đầu gối xuống đất, chống 2 tay song song với đầu gối theo tư thế của một con chó và theo sau từng bước chân của hắn ta:- Dạ...

- God Dog._Tên đó còn bày đặt nói câu tiếng anh tỏ vẻ nhục mạ sỉ diện người khác

Tên quản gia theo lệnh cậu chủ liền chạy ra mở cổng rồi cúi đầu tỏ vẻ tôn kính trước mặt hắn ta. Hắn tay cầm đầu sợi dây xích, phía sau lúc nào cũng có người hầu theo sát bên cạnh còn gắn liền với sợi dây xích nặng nề là cái cổ đang bị ràng buộc của con Lu lết theo sau gót chân hắn, âm thanh “Leng Keng” phát ra từ cái chuông được gắn ở xích cổ nó phát ra vui tai khiến hắn cảm thấy thích thú

- Đi nhanh chút đi._Hắn lạnh nhạt kéo dây xích về phía trước

Đã đi được hơn nửa đoạn đường, bởi hắn không biết sợi xích cổ ấy nặng thế nào mới kéo đi xềnh xệch như thế chứ hắn không đeo thử làm sao biết là có nặng hay không? Lu vừa đau mà nặng cổ, mỏi toàn thân, đầu

gối là chỗ xương cứng đương nhiên khi bị “Mài” xuống đường mà còn là đường rải đá với sỏi thì phải đau chứ! Tay thì bấn vì chống xuống để chịu sức đè nén của trọng lực cơ thể dồn vào, trên trán trên mặt mồ hôi trút như mưa “Tong tong” xuống bước đi của đôi tay con nhỏ...

Chợt để ý, thấy trọng lực của sợi dây xích nặng dần và tốc độ của Lu bắt đầu giảm. Hấn gân cổ quát:- Đi nhanh lên!_Thấy nó vẫn lè mề và cái vận tốc vẫn không thay đổi, khoảng cách giữa sợi dây xích dần căng ra, tức tối hấn quay đầu lại nhìn về mặt bờ phờ của nó.

- Này!

Leng Keng/

- Tôi có bảo chị đi nữa đâu?!

Leng../

Hấn liền quay sang cô hầu:- Cô đi lấy một cái khăn chườm cho tôi

- Vâng_Cô ta cúi đầu rồi theo lệnh đi tìm

Hấn dìu con nhỏ vào ghế đá nơi công viên gần đó:- Ngồi đây tôi đi mua nước

Hấn vội vã chạy đi, còn Lu thì ngồi đó, xích cổ nó không dám tháo ra vì chưa có lệnh của chủ mà! Nó chỉ biết ngồi và nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh...

- Cô bé là ai vậy?

Bỗng có một giọng nói nam tính thoát trầm...

5. Chương 5: Cái Nhìn

Nó ngược đôi mắt to tròn của mình lên, là 1 cậu con trai trạc tuổi nó, dáng người cao, gương mặt anh tuấn, cậu nhìn “Con vật kì lạ” trước mặt mình.

- Xin lỗi....Chỗ này...là..._Cậu ngập ngừng khi vô tình nhìn lướt qua cái xích nó đang đeo trên cổ rồi nhìn đến 2 đầu gối trắng xướt của nó:- Cô đang bị thương?

-....

- Để tôi giúp cô..._Vừa nói, cậu cố tháo cái xích cổ

- Đứng! Đứng tháo! Cậu chủ tôi không cho..._Nó gạt tay cậu ra nhưng nó càng vùng vẫy, cậu càng sấn tới, ngang bướng:- Máu từ cổ rỉ ra này...không đau à?

- Không

- Vậy sao lại run?

-....

Cậu mím môi cười rồi bắt đầu tháo cái xích, quay sang ông An_ quản gia nhà cậu:- Ông lấy giúp tôi bộ sơ cứu.

Cái xích cổ đã được tháo ra, một thoáng đã xong, công việc vệ sinh vết thương cho nó cũng đã hoàn tất. Cậu nhìn vào 2 đầu gối, cái cổ đã được băng lại tỉ mỉ và nhìn đến đôi bàn tay run rẩy đang siết chặt vào nhau.

- Đã hết đau chưa?_Cậu dịu dàng nhìn nó

- R..ồi

- Sao lúc nãy bảo không đau?

-.....

Nhìn bộ dạng lúng túng của nó trông thật đáng yêu.:-Ahaha...

- Cậu cười gì vậy?

- Không có gì. Mà...cô bé tên gì?

Nó ấp úng nhìn cái xích cổ...:- Tôi...tên Milu. Cứ gọi tôi là Lu_Ừ thì bởi đó là cái tên cậu chủ đặt cho nó mà

- Tên nghe dễ thương đấy

Nó nhìn cậu mang vẻ hồn nhiên:- Th...thật không?

- Ừ! Cô bé không nghe thấy à? Mà...cô bé mấy tuổi?

- Tôi 16 tuổi

- Bằng nhau rồi! Nhưng nhìn cô bé giống 13 tuổi hơn đấy!

- Sao vậy?_Nó nghiêng đầu thắc mắc

- Nhìn cô bé nhỏ con mà lùn quá

- Haha_Nó cười ngây ngô

-....Nhưng tại sao...cô bé lại có cái xích chó đó vậy?

- Cậu chủ bắt tôi đeo vào cổ rồi dẫn đi dạo

- Sao ác vậy?

- Nhưng cậu ấy...không tệ đến thế đâu. Có lẽ, do cậu cô đơn và dường như khó chịu vì những con người lơ bịch chỉ biết tăng bốc nên cậu ấy...mới có những suy nghĩ đó. Cố ý làm hại và chơi đùa với người khác...làm cho người khác nghĩ rằng mình là một con người ác độc nhưng thật ra...

Dường như trong một khoảnh khắc nào đó...nụ cười nhạt của nó như chỉ thoáng qua nhưng sâu trong đôi mắt ấy lại có một điểm nhấn sâu sắc, nụ cười mang ý nghĩa thâm kín và chỉ chốc lát nó biến mất dạng...theo làn gió phớt qua đôi má ửng hồng, âm thanh xào xạc của những vạt lá xanh cọ vào nhau, tiếng gió vi vu thì thầm vào tai như tiếng sáo trong veo...Cậu nhìn nó hướng mắt về nơi xa xăm nào đó...

- Đến giờ tôi phải về rồi...hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm

Cậu chưa kịp hé lời tạm biệt, cái bóng nó đã mờ dần sau màn nắng chiều này rồi. Vô tình!? Cậu nhìn thấy hẳn!? Đồng nghĩa với việc cậu gặp lại đối thủ năm xưa cạnh tranh quyền lực và không ngờ...đó lại là cậu chủ của Lu_ Cô bé ấy

Cậu thờ người một lúc...:- Ông An

- Thưa cậu chủ

- Hãy cho người theo dõi và hãy tìm thêm nhiều thông tin về cô ấy. Sẵn tiện...hãy sắp xếp thời gian một cách “Tình cờ kín đáo” để tôi có thể gặp cô ấy. Khi nhà họ Vương đến đây thì chắc cổ sẽ đi theo

- Vâng

6. Chương 6: Tiệc Trà Kẻ Thù

Phong diện bộ quần áo quý tộc khá ấn tượng do Lu chuẩn bị (Vì Lu là Osin riêng cho Hấn ta thôi mà)

- Xong rồi, bây giờ chị...

Lu cứ tưởng sẽ được cậu chủ của mình cho nó đi dự buổi tiệc trà, nó hớn hở:- Chị đồng ý!!

- Ở nhà, giặt đồ, rửa chén, nấu ăn, lau dọn nhà cửa...Chị đồng ý gì? Chị tưởng tôi sẽ cho con quê mùa như chị đi dự buổi tiệc trà lớn đầy sang trọng để chị có thể làm nhục mặt cả gia tộc tôi à?

[Bóp]

- Aya! Đau! Sao lại cốc vào đầu con?_Hắn la toáng lên

Mẹ Phong làm lơ hắn ta rồi quay sang con Lu với vẻ mặt đầy hào hứng:- Dì rất vinh dự, sẽ rất vui nếu con đi cùng!

- Bà chẳng lửa!!_Hắn gọi

Mẹ Phong lại quăng một trái “Bơ” vào mặt hắn ta không thèm dòm ngó tới “Cậu chủ” danh giá (À không, Danh đá thì đúng hơn)

- Bây giờ thì con vào phòng..._Rồi bà quay sang 2 cô hầu:- Hai người chuẩn bị cho con bé...

- Bà chẳng lửa!!!!_Không biết sao mỗi lần bà nói thì lại có người xen ngang, như những lần trước, bà im lặng làm thinh. Con Lu cũng nghe thấy câu nói đó rồi thở dài “Tốt nhất cậu chủ nên rút lại mấy lời nói đó đi, không thì chút nữa nham thạch phun không đường thoát”

- Dạ...không cần đâu! Con tự thay được rồi!

- Bà chẳng lửa!!!!

Bà lườm ngoắt Hắn ta một cái rồi “Ăn Hình” rồi quay sang Nó nhẹ nhàng:- Vậy thì con cứ tự nhiên. Còn bây giờ..._Mẹ Phong bắt đầu nổi gân xanh gân đỏ nhìn sang Hắn ta, sát khí toát xung quanh hừng hực:- Dì bận việc xiu!

- D...d..ạ..._Mồ hôi hột nó toát ra đầm đìa, gặng từng chữ rồi phóng như bay

- Này! Cả mày cũng lơ tao luôn sao!_Hắn la lên

- Phong ơi..._Mẹ Phong đang đứng sau lưng hắn thốt ra một giọng nói trong veo, nhẹ nhàng, êm du như mặt hồ thu nhưng nào biết được....Sau giọng nói ấy...là một con mụ phù thủy có 6 mũi, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn (Em nổ đấy ạ!)

- D...d..ạ...!Mẹ gọi con có việc gì á_Phong cũng nhẹ giọng theo êm du dù du *ú (Em lồ ạ)

- Con xoay người lại cho 2 đứa mình dễ tâm sự nà!

- Xoay người lại để mẹ đập con sao nà!

- Sao con biết hay vậy!

- Con là thằng con trai duy nhất, độc nhất của mẹ mà, con không hiểu mẹ thì ai hiểu mẹ, rõ ràng trước giờ ai nhìn vào cũng nghĩ rằng mẹ là một người phụ nữ đoan trang thùy mị, lịch thiệp, đĩnh đạc và duyên dáng nhưng sau lớp bọc giả tạo đó thì mẹ lại là một con quỷ Á không, quái vật thì đúng hơn, một con quái vật lòng loan dạ thú!...

- Phong...ơi..._Vẫn giọng nói ấy (==”)

- D...ạ...ạ!

- Con xoay người lại cho 2 đứa mình dễ tâm sự nà!

- Xoay người lại để mẹ đập con sao nà!

- Thôi mà...xoay lại đi con...

- Thôi mà...con...

- Bây giờ nhà ngươi có xoay không thì bảo!!!!!!

- Đẳng sau! Quay!_Hắn nhắm nghiền mắt lại:- A...Thiên thần của con đây rồi...

[Bóp Bóp]_Chưa đánh vắn xong chữ “Rồi” thì hắn ta bị nốc ao rồi còn đâu!

- Con xong rồi!_Nó bước ra từ cửa phòng

Nhìn thấy cảnh tượng “Thiên thần” của mẹ Phong đang nắm cổ áo hấn, nó hơi hoảng sợ...Mẹ hấn giữ nguyên tư thế đó rồi quay sang Nó:- WOA!! Nhìn con xinh thật đấy! Giống thiếu nữ dễ sợ, nhìn con dì lại nhớ đến thời dì còn...

- Thôi được rồi mẹ ơi...Ai chẳng biết rằng mỗi lần mẹ thấy nhỏ nào đẹp thì mẹ cũng nói rằng giống mẹ hồi còn trẻ được trai theo ngoài đường! Trai thà lếch ngoài đường còn hơn là phải theo một người phụ nữ man rợ như mẹ, với lại con có thấy mẹ giống chỗ nào đâu, gái nhà người ta sắc đẹp “Nghiêng thùng đổ nước” còn nhìn lại sắc đẹp của mẹ thì chỉ có câu “Nghiêng thùng đổ rác” là xứng với mẹ nhất thôi!

- Grừ...ừ...ừ!!!

[Bóp]

- Á! Con có làm gì sai? Con nói đúng mà!

[Bóp]

- Tha cho con!!!

- À...Dì ơi..._Nó ngáp ngừng

- Gì hả con?

[Bóp] [Bóp]_“Bà chẳng lửa” nắm cổ áo của Phong rồi tát hấn ta liên hoàn

- Mình trễ giờ rồi...._Nó tiếp

- Ôi chết! Dì “Bận” quá, mém nữa là quên mất! Mình vào xe thôi

- Mẹ ơi...Buông cổ áo con ra được rồi mà...._Hấn nài nỉ

{Ở Buổi Tiệc Trà Chiều...}

Nơi dành cho những dòng tộc danh giá và cũng là nơi tụ họp những cô cậu chủ thừa kế trong tương lai...

Lu ngỡ ngàng bước vào, trước buổi tiệc trà, những ánh mắt đổ dồn về phía nó chón đông người. Như một thiếu nữ tuổi 16, đang diện trên người là một bộ váy dài tầm cỡ đầu gối, có viền ren đơn giản, không quá cầu kì làm lộ ra đôi chân dài, thon, màu sắc hài hòa của bộ váy khiến những đường nét cơ thể rõ hơn, nổi lên màu da trắng hồng, mịn màng. Dáng vóc thanh mảnh với mái tóc xõa dài thước tha

7. Chương 7:rồi Sẽ

Lu lạ lẫm đảo mắt nhìn quanh bởi nó chưa từng đặt chân đến một nơi sang trọng đến thế, không khí nơi đây ngọt ngào, đông đúc, khó chịu, nó dạo quanh hồ cá rồi mãi mê với khung cảnh nơi đây, nó vô tình bị lạc vào một vườn hoa, chưa từng thấy ai bã đậu như nó.

- Thôi chết rồi!! Lạc vào đâu rồi! Hu...u..Tối nay làm sao ăn cơm đây!

- Hahahaha!

Nó xoay người về phía phát ra giọng cười trong trẻo, một giọng nam?

- Sợ đói à cô bé?

- Ủa? Tên biến thái hôm trước nè!_Nó hồn nhiên chỉ ngón tay trở vào mặt cậu trả lời tinh quái

- Sao cô dám đặt lại tên cha sinh mẹ đẻ của tôi! Phải rồi, lần gặp trước cô còn chưa biết tên tôi mà! Tôi tên Khang, tình cờ cũng lạc vào chỗ bí hiểm này.

- Mừng quá, có đồng loại rồi!

- Cô bé làm như tôi là gì ấy!_Hắn ngồi cạnh nó
- Hehe! Có người chết đói chung rồi!
- Chỉ sợ chết đói thôi sao?
- Ukm! Tôi không muốn làm ma đói đâu!
- Haha, À...Mà...hôm nay cô bé đi với ai?
- Với dì và cậu chủ nhỏ của tôi_Nó vui vẻ trả lời
- Hôm nay không phải đeo xích cổ nữa sao?
- Hihi_Nó cười
- Cậu trầm tư suy nghĩ:- Sao cô...lúc nào cũng cười thế?
- Hả?
- Sao lúc nào cô cũng chỉ mỉm cười dù trong mọi hoàn cảnh nào?
- Bởi tôi yêu chúng!_Lu trả lời một cách hồn nhiên, vẻ mặt hạnh phúc, mắt hướng về nơi xa xăm
- Chúng?
- Tôi yêu mọi thứ, tôi yêu những thứ khiến tôi mỉm cười, thậm chí...tôi yêu nhất những thứ đã khiến tôi phải bật khóc! Thay vì khóc vì chúng, thì tôi mỉm cười đáp lại...
- Vẫn cái nhìn cậu dành cho nó, cảm xúc này...gì nhỉ?
-Cha mẹ cô đâu?_Cậu đánh trống lảng
- Đi hết rồi...
- Đi đâu?
- Họ bỏ tôi đi hết rồi..._Ký ức chợt ùa về
- Cô có định sẽ đi tìm không?
- Ukm! Có chứ! Tìm đứa em trai thất lạc bấy lâu nay của tôi nữa chứ!
- Làm thế nào?
- Cho dù có phải cực khổ thế nào, tôi cũng sẽ tìm được em, sẽ che chở cho cậu bé
- Cậu bé mấy tuổi?
- Đến nay...em 13 tuổi
- Buồn nhỉ?
- Tội em quá, mới nhiều đó tuổi đã phải bươn chải cuộc sống một mình rồi, ba mẹ không có, lấy đâu mà xoay sở..._Nó thở dài
- Đừng buồn nữa,...tôi giúp cô, chịu không?
- Thật sao??
- Ukm
- Nhưng bằng cách nào? Cậu cũng là dân thường như tôi thôi mà!_Nó ngây ngô
- Thì....cứ giao cho tôi!
- Cảm ơn nhiều nha biến thái!
- Đã nói là..!
- Lu!_Hắn đang đứng đó:- Chị đang làm gì ở đây vậy!

- Tại ở đó đông người nên chị...

- Đừng viện cớ nữa!_Hắn cắt ngang lời Nó và lườm sang tên bên cạnh, kẻ thù đang ngay trước mắt, không nói gì, Phong chỉ kéo tay Nó đi

- Á!

Bỏ lại Khang ngồi sau tức tối nhìn đối thủ từ sau nhưng hầu như là....nuối tiếc nhiều hơn là căm ghét vì...Nó đi theo Hắn rồi

8. Chương 8: Nhân Cách

Sau khi về đến nhà, mẹ Phong đi đến công ty ngay...

[Động cơ máy “Brừm Brừm” lăn bánh và vừa mới ra khỏi cổng...]

Hắn nhìn con Lu vẻ mặt tức giận, gom hết quần áo từ trong tủ quần áo hết vào mặt, lên người nó:- Chị đem đồng quần áo này đi giặt hết đi, tắt cả rèm cửa trong nhà này nữa

Lu nhìn lại đồng quần áo:- O!? Nhưng tất cả chị đều giặt từ hôm qua rồi mà! Cả rèm cửa nữa

- Nó dơ lại rồi!_Hắn lạnh nhạt

- Sao lại dơ được!_Nó cau mày

- Tôi muốn nó dơ thì nó dơ thôi!

- O!??

- Không nói nhiều, mau làm đi!_Hắn nói rồi quay sang bọn người hầu:- Các cô không được giúp con Lu, rõ chưa!_Nghe vậy, tụi người làm, giúp việc trong nhà cúi đầu rồi im phăng phắc

Lu thì chạy vắt chân lên cổ bắt tay vào công việc của mình, vừa mới giặt xong đồng quần áo thì...

- Đây, giặt luôn đi!

- Nhưng đây là quần áo của người làm mà! Họ phải tự giặt lấy của mình chứ!

- Tôi đã bảo giặt thì giặt! Không thắc mắc

Lu chỉ biết lặng im mà giặt, tụi hầu gái thì vui sướng xúm lại bàn tán xì xầm, Nó vừa mới nghĩ ra “Khoan đã! Mình bị điên sao? Mặc gì mình phải phục vụ cho Phong? Mà mình lại lớn tuổi hơn cậu ta cơ mà! Thôi không làm nữa”

- Phong! Nhưng mặc gì tôi phải phục tùng cậu hết lần này đến lần khác chứ!

- Khi mẹ tôi đi vắng thì tôi là chủ của cái nhà này! Tôi muốn làm gì thì làm thôi. Nếu bây giờ cô không làm thì tối nay cùng lắm là bị nhện đói rồi ngủ trong kho với lũ chuột

Nó sợ sệt, biết rằng trong tình cảnh này, mình là người yếu thế nhất, cũng không làm gì được, nó lại sợ nhớ ra một vấn đề nữa

- Cậu mà đối xử với tôi như thế nữa thì khi mẹ cậu về, tôi sẽ...

- Cô dám không?_Hắn chặn đứng cổ họng Nó:- Nếu mẹ tôi lại đi thì trong lúc đó cô sẽ bị phạt đấy, trong nhà này biết bao nhiêu người vâng lời tôi thiếu gì? Họ cũng giống như cô thôi, tình thế bắt buộc, kẻ nghèo thì không có địa vị. Những kẻ đó cũng giống cô thôi, như một con chó..

- Câm!_Lu cắt lời hắn:- Tôi cấm cậu xúc phạm đến họ!

-...

Nó la lên:- Nghèo thì đã sao? Nghèo thì phải đi tù à? Nghèo là không được tôn trọng hay sao? Ai nghèo thì cũng là con chó sao? Nghèo là thứ rác rưởi sao? Xin lỗi các người! Ít nhất chúng tôi không nghèo đến nỗi phải bán đi nhân cách của một con người! Giàu thì sao? Có tiền thì sao? Thì được kính trọng hơn sao? Giàu mà không có đạo đức, không có nhân cách thì chẳng khác gì thứ không có giá trị, làm người mà không có nhân cách, làm con người mà không biết cách làm người!! Những người có địa vị xã hội hay có giàu đến mấy đi chẳng nữa mà không có đạo đức thì chẳng phải các người còn nghèo hơn chúng tôi hay sao? Chúng tôi nghèo về vật chất nhưng lại là những triệu phú, tỉ phú về mặt đạo đức, biết làm người, biết quý trọng những gì mà mình đang có. Khác hẳn với các người! Các người đầy đủ vật chất nhưng chỉ biết sống cho hiện tại mà không sống cho tương lai, một lũ tham vọng, lòng tham không đáy, không có trái tim!!

Hắn chết đứng vì những câu nói đó, như đã thấu tận tâm can mình, vô tình thấy nước mắt Nó đầm đìa, Hắn đưa khăn tay của mình cho nó

- Đây, lau đi. Tôi xin lỗi_Hắn gượng gùng

Nó nhận lấy, nhìn hắn:- Cám ơn_Rồi nó lại nở nụ cười

- Nhưng cô vẫn phải giặt đồ, rửa chén và mọi công việc trong nhà_Hắn nhin cười

- O!? Sao vậy?

- Tôi vẫn chưa hết giận

- Sao giận? Chị có làm gì sai?

- Ở buổi tiệc trà, chị đã nói chuyện thân mật với cậu ta!

- Thì sao, cậu ấy đâu làm gì sai?

- Tôi đã từng bảo chị chỉ là Osin của riêng tôi thôi, là chuyên gia tư vấn mọi thứ của riêng tôi thôi, chị chỉ được ở cạnh tôi thôi, không phải là một ai khác cơ mà_Mặt hắn ửng lên như trái cà chua

- Ukm! Chị biết rồi, chị sẽ làm Osin của riêng em thôi nhưng đừng xem chị như là con chó nữa được không? Vì từ đầu em là con chó rồi

- Nay chị thẳng thừng quá đấy!_Hắn mắc cỡ

- Hehe

Trời chiều nhuộm một màu đỏ, màu của hoàng hôn...Một màu đỏ...nhuộm máu

9. Chương 9: Lời Hứa

- Nhưng đi đâu?_Hắn cau mày

- Ta và con sẽ sang pháp_Mẹ Phong nghiêm ngặt

- Để làm gì?

- Đào tạo con-Người thừa kế gia tộc họ Vương

- Nhưng..._Mặt mày hắn nhăn nhó- Vâng, con biết rồi

-..._Lu lặng im quan sát vẻ mặt rầu rĩ của hắn

- Cuộc nói chuyện kết thúc, con về phòng chuẩn bị hành lý đi, sáng mai ta sẽ khởi hành

-!?

Trong căn phòng trống, hắn thu mình lại

[Cốc Cốc]

- Chị vào được không?

[Két]

Hắn không mở cửa là chuyện thường còn mở mới là chuyện động trời, bởi trước giờ Phong bướng bỉnh lắm, mỗi khi hắn ta khóa chặt cửa thì đến mẹ hắn còn không xông vào được huống chi là người khác?

- Vào đi

Nó ngờ ngàng bước vào, hắn đóng cửa khóa lại

- Em khóc hả?

- Nhìn buồn cười lắm chứ gì!

- Không

-....Chị muốn gì

- Chị biết....Cuộc sống của em đã bị ràng buộc từ nhỏ, thậm chí không có cả tự do và chị biết...em sợ

- Tôi không sợ!

- Em sợ

- Không có!

- Em sợ!_Nó lặp lại câu nói

-....

- Em sợ thế giới xiềng xích giai cấp, em sợ những con người chỉ biết nhấm vào địa vị và em sợ cả...mẹ em

- Sợ mẹ tôi là lẽ đương nhiên rồi! Chị không thấy cái “Bà chàng Lửa” đó hổ báo như thế nào sao?

- Hihi..Nhưng dì lại không biết....em đang cần một cuộc sống tự do chứ không cần những bài học khắc nghiệt, tập sách chồng chất chỉ toàn dành cho những giai cấp địa vị, cách ăn nói, đi đứng, chữ hán tự, tiếng nước ngoài. Chị biết một thằng bé như em từ khi còn rất nhỏ đã phải nghe theo lệnh mẹ em như một người máy, một cuộc sống nhàm chán, vô vị...

- Xung quanh tôi...ai cũng như nhau cả...họ ngược nhìn khi ta trên đỉnh cao danh vọng...Họ khinh miệt khi ta không là gì cả, toàn là những con người...tham vọng, tôi xem thường những con người đó

- Em cứ đi Pháp đi, chị chờ!

- Nếu lúc đó chị làm Osin cho người khác thì sao!

- Không đâu! Chị chờ mà!

Hắn đưa tay lên dụi nước mắt:- Hứa đi! Chị...là Osin của riêng tôi thôi!

- Chị hứa!

Hắn tựa vào bờ vai nhỏ nhắn của Lu nhưng mạnh mẽ áp đến lạ thường, chợt luyến tiếc những buổi chiều sau gốc cây,...trên thảm cỏ xanh mướt hôm thì Hắn được nằm trên đùi Nó ngủ, hôm thì tựa vào vai Nó ngủ...Nhưng giờ đã khác rồi,...Lu sẽ không còn chia sẻ với Hắn được nữa,..Hắn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

[Sáng hôm sau]

- Giữ gìn sức khỏe..._Nó vỗ nhẹ vai Phong

-..._Hắn không nói gì cả,...nước mắt chợt ứa ra- Hứa rồi đó! Chị chỉ là của riêng tôi thôi!!

- Ukm! Chị biết rồi!!!

Lời hứa như vang vọng cả sân bay,...nơi tiễn Mẹ Phong và Hân ta, chiếc máy bay khuất dần sau làn mây khói, tiếng động cơ xa dần,...Lu hướng mắt về nơi chân trời,...gió phất nhẹ làn tóc mây,...Lu bước lên xe:- Xong rồi chú ơi, chú cho xe chạy được rồi...

- Vâng

5 năm sau...

10. Chương 10: Thay Đổi

Khói tỏa ra nghi ngút từ ly cà phê nóng hổi...Về mặt Nó trầm tư...

- Đang nghĩ về ai sao?_Minh Khang chăm chăm vào Lu

Làn môi cắn mọng quýt rữ nhấp nhấp ly cà phê một cách thưởng thức

-...5 năm rồi nhỉ?

- Nhanh thật!

- Đến bây giờ cậu mới thú thật với tôi là cậu không phải con nhà bình dân như hồi đó! Còn nhớ...bữa tiệc trà hôm đó không? Cậu nói cậu lạc vào vườn nhưng rốt cuộc là...cậu lạc vào vườn hoa nhà mình

- Hahaha, tôi chỉ muốn làm quen với em thôi mà!

-...Những tin tức mà cậu đã thu thập có chính xác?_Nó lạnh nhạt

- Sao em không thử tìm hiểu?_Khang chồm người đến một cách nhẹ nhàng, vuốt một phần đuôi tóc đen như mun và hít một hơi thật sâu

- Nếu đó là sự thật?...

- Em cứ làm những gì em muốn, tôi sẽ cho em tất cả, sẽ bảo vệ em khỏi màn đêm và em...sẽ không phải cô độc nữa

- Nếu những thông tin anh cấp cho tôi là giả?

-Lúc đó...

- Tôi sẽ tự tay giết anh_Nó lạnh nhạt gạt bàn tay đang mân mê đưa nhánh tóc lên mũi Khang đang hưởng thụ mùi hương phất phảng rồi toan bước đi

Cậu nhìn Lu từ phía sau...nhếch mép thầm nói một mình lời cảnh cáo:

- Nếu em có khả năng...Người phụ nữ của riêng tôi!

Nó trở về nhà với những tư liệu Cậu ta đã cung cấp...

- Con sẽ...trả thù cho cha và tìm được mẹ với em trai con thôi!_Nó lẩm nhẩm bước vào ngưỡng cửa, tay đang cầm chìa khóa mở phòng

- Này! LuLuLu! Sao không ra sân bay đón chủ về!

Giọng nói quen thuộc cách đây 5 năm trước!? Nhưng...có phần...trầm hơn, chừng chặc và...trưởng thành hơn!? Nó xoay người lại, đó là!?

Dáng người cao ráo, bờ vai rộng, khuôn mặt góc cạnh với làn da trắng,đôi mắt to đang nhìn sát khuôn mặt Lu, sống mũi cao, đôi môi mỏng cuốn hút, mái tóc cắt gọn gàng. Đây là!? HẢ!?

-...._Lu lấy làm lạ tưởng trộm, vội nắm lấy cánh tay tên đó đang áp sát mình bẻ ngược ra sau và vật một phát

[RẦM]

Nó lạnh nhạt:- Là ai, muốn gì?

- Này!! Chị thả tôi raa!

- Phong!?!_Nó vội rút tay lại

- Chị là cái thứ gì thế? Bây giờ biết cả vô luân à?_Hắn ta ngồi dậy phúi phúi

Đương nhiên, nó đã miệt mài một cách khắc nghiệt mà, trong tổ chức ngầm Devil, một nơi khó có thể nhận ra dưới lớp nguy trang tàn tảo, bọn trong lớp học đen đều là nữ, một tổ chức có danh tiếng trong thế giới ngầm, buôn bán vũ khí trái phép, mọi thứ, học sử dụng súng trường,...v...v...Và tất cả....được hình thành từ...thù hận!

- À...không có, chị đánh đại thôi!_Nó xua tay gượng cười

- Ủ! Tha chị đấy!

- Tôi vào phòng đây, cậu ăn cơm rồi...

- Này này này...Đã lâu rồi chị chưa phục vụ cho tôi đấy nhá!_Hắn cắt lời nó

- Cậu nên nhớ...Bây giờ đã khác rồi, tôi lớn rồi và không dễ bị sai khiến như trước nữa đã rõ chưa? Đừng chơi mấy trò con nít ấy nữa

- Chị...chị dám!

- Nếu không còn gì để nói, tôi về phòng đây

- Này!_Hắn kéo tay nó lại...VẬY...Còn...lời hứa?...Chẳng nhẽ...chị đã quên?_Hắn sụt sùi

{5 phút sau...}

- Cơm đây! Tôi nấu xong rồi_Nó đem ra bày trước mặt hắn đủ thứ món ngon

- Woa!!_Hắn hít hà- Ở Pháp tôi không được ăn mấy món chị nấu thấy khó chịu lắm, ở đó toàn là mấy thứ tào lao không hà!

Trong lòng nó thấy vui...

- Tôi biết cậu biếng ăn lắm nên làm toàn món cậu thích không đó

- Ngon thật!

- Từ từ thôi

- Ặc!..Nước nước!!...

- Thằng ngu! Mắc nghẹn kìa!

Sau một hồi vật vã...

- A...dễ chịu hơn rồi

- Từ từ thôi! Sao giống như chết đói lâu năm vậy!

- Vì bên đó không có món chị làm nên tôi biếng ăn lắm! Hầu hết tôi chỉ có học học ôn học ôn ôn học rồi lại học! Không có chị tôi thấy khó chịu, ở đó ai cũng như nhau cả, mẹ tôi cũng thế

-...._Nó mỉm một nụ cười nhạt- Vậy còn...mẹ cậu? Có.... khỏe không?

- “Bà Chẳng Lửa” ấy hả? Vẫn khỏe như trâu! Chỉ có điều càng ngày càng dữ tợn hung hăng hơn thôi!

-....V..vậy sao..?

Phong nhìn Nó một lúc lâu...

- Chị...chị...khác trước nhiều rồi!

- Thỏa thuận!
-Thỏa thuận. Rồi, mau làm lại cửa cho tôi đi
- Từ từ,...còn sớm mà, tôi đã gọi thợ đến rồi, bây giờ chúng ta đi thôi!
- Hắn kéo tay nó đi
- Đi đâu!?
- Đi dạo! Đeo cái này vào đi!
- Cái này là....
- Chị còn nhớ sao? Cái xích chó khi xưa đấy!
- Cái gì!? Tôi không đeo!
- Đồng nghĩa với việc chị không cần cửa phòng! Thế thôi!
- Nó vội đeo vào cổ, Lu nhận ra sự thay đổi của chiếc vòng cổ...
- Nó đổi thay rồi, cái vòng cổ này đã chặt hơn trước rồi...
- Chị nhìn lại đi
- Nhìn gì?
- Do nó chặt hơn hay do chị đã lớn hơn?

Lu ngạc nhiên ngẩng nhìn chiếc vòng cổ hời lâu...Nó nhận ra...Không phải do chiếc xích cổ thay đổi mà là do...Lu...đã đổi thay. Nó nhìn xích cổ rồi lại nhìn Phong,Lu đang thắc mắc,...Hắn đang cố khiến cho Nó nhận ra điều gì sao!?

Sau lần đi dạo đó...Nó cứ trần trọc suy nghĩ mãi, thôi thì cứ làm Osin cho cậu chủ vậy!

12. Chương 12: Ai Muốn Làm Biễn Thái!?

{9 giờ sáng...}

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á!?!@!#\$%^&()&\$#@_Nó hét toáng lên vào tai Hấn ta
- Chị làm gì vậy? Đang ngủ ngon mà!
- Cậu!! Dậy mau cho tôi!!_Lu xách tai hấn lên rồi kéo đi không thương tiếc
- A!? Aya! Đau! Chị làm gì vậy?
- Chúng ta cần nói chuyện!

Lu và Phong ngồi đối diện nhau

- Tại sao cậu lại vào phòng tôi ngủ! Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Cậu định giữ trò hạ lưu với tôi à?_Nó gắt lên
- Chị nhìn đồng hồ xem! Bây giờ đáng lẽ chị phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi chứ! Chị đã quên vai trò của mình! Chị định gian lận à?_Phong tức tối
- Thế thì thay vì chui vào phòng tôi ngủ thì sao cậu lại không gọi tôi dậy?
- Thì tại...Lúc đó..trễ rồi!_Hắn tru tréo
- Trễ rồi thì cậu ngủ trên giường tôi luôn à! _Nó nhảy bén

- Tại lúc đó tôi buồn ngủ quá nên...!

- Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm qua tôi đã khóa cửa phòng rồi mà?

- Tôi có chìa khóa phòng cô mà_Hắn ngây ngô

[RẦM!!!]_Nó đóng sầm cửa rồi đi ra ngoài

- Này!!!

-....

- Chị nghe tôi giải thích đã!

-....

- Tôi xin lỗi!

-....

- Chị lơ tôi à?

-....

- Ít nhất chị cũng phải trả lời tôi chứ!

-....

- Nghe tôi nói đã!_Phong nắm lấy vai Lu, Nó đứng lại

- Gì

-...Cho tôi...Học học.._Hắn thở dốc

- Nói nhanh, mất thời gian của tôi rồi!

- Cho tôi....Xin lỗi

- Thì sao?

- Chị phải về nhà chuẩn bị bữa sáng cho tôi chứ!

- Không

- Này! Định trốn việc à!

- Thế đã sao? Cậu đã vi phạm những gì chúng ta đã thỏa thuận, cậu không tôn trọng tôi. Việc gì tôi phải nghe theo lời cậu như con ngốc?

-...

[Bừm Bừm...!_]Nó phóng chiếc S1000RR màu đen trắng đi như bay với tốc độ khủng khiếp

Phong thần thờ hướng mắt dõi theo cho đến khi Nó đi khuất dần...:- Tôi sẽ...Khiến chị trở về như trước, tôi không chịu thua đâu_Hắn thầm nói với bản thân

- Con gió nào đưa cô đến đây vậy tiểu thư?_Khang bước ra từ sau cánh cửa phòng

- Cho tôi biết, nội dung cuộc họp tối nay ở trụ sở Devil

- Cô cũng có hứng thú à?

-...

- Chẳng phải mọi năm cô đều phớt lờ nó đấy sao?

- À..., Anh hiểu lầm ý tôi rồi_Nó nghĩ đến Phong...

-...!?

- Tối nay tôi bận chút việc nên...Không thể dự cuộc họp...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!???? CÒN CON MẮT BÊN PHẢI CHỊ DỪNG ĐỂ LÀM GÌ HẢ!!!!!!!!!!!!!! Để chiêm ngưỡng sao!!?!?!!!!!!!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!_Nó hét toáng lên, đằng này nó che luôn 2 con mắt

- TRỜI OI!!!!!!!!!!!!!! MẮT TRINH RỒI! MẮT ĐỜI TRAI NGÀN VẠN CỦA TÔI RỒI!!!!!!!!!!!!???? LÀM SAO SAU NÀY TÔI LẤY VỢ ĐƯỢC NỮA!!!!?!?!!!!! HUHUUUUUUUHU....KHI NÀO MẸ VỀ, TÔI SẼ MÁCH MẸ CHO CHỊ XEM! HUHUUUUU....ĐỒ BIẾN THÁI!!!

13. Chương 13: Kí Ức

- Hic...Huuu...Hu..Hix..._Hắn ngồi đó sụt sùi, hai mắt đỏ hoe, bờ môi run run, nước mắt ứa ra như nước biển

“Bà Chằng Lửa” Nhìn chằm chằm vào Hắn ta rồi quay sang nhìn Lu tủm tủm cười:

- Phong...C..Con...Gọi mẹ về trong khi mẹ đang có một buổi kí hợp đồng làm ăn quan trọng với khách hàng chỉ vì chuyện con con này thôi sao? Mẹ cứ tưởng là động đất, sóng thần khi nghe con khóc rồi còn rú lên như chó sủa qua điện thoại nữa chứ! Con có bị sao không vậy?

- Cái này..Hix,,Hic....Mà...m..mẹ..ẹ...Còn nói là chuyện con con? Huu...Mẹ có bị sao không vậy! Huhuhuuu...._Phong nắc lên nghẹn ngào, thút thít

- Trời ơi!? Phong!! Con có phải là con trai không vậy? Con 18 tuổi đầu rồi đó! Có chuyện này mà cũng khóc!?

- Hicc...Tại chị ta!! Làm sao sau này con lấy vợ được nữa! Đây là chuyện tương lai của con đó!! Mẹ có nghĩ cho con không vậy?! Huuu....Mẹ có phải là mẹ con không vậy!

- Khục...Ha...h.._Nó ngồi đó nhin cười muốn bể bụng

- Hahahaha_Mẹ hắn cũng cười theo dã man

- Hai...i..Hai người cười cái gì! Bộ chuyện này đáng để cười lắm sao!_Hắn gượng gạo nắc lên nhìn trông...dễ thương

- Cậu...khục...ha....h...Đáng yêu thật!

- Chị!? Đồ!...

- Hahahahaha_Nó với mẹ hắn ta đồng thanh

- Hai người!...Tức chết mà! Huu...hu...._Biết sao được? Mong người đọc đừng nghĩ rằng giới tính của hắn bị lệch lạc ạ! Ở đây em xin đính chính lại, Hắn là con trai “X-Men” Đàn ông đích thực nhưng vì là công tử bột hay được nuông chiều từ nhỏ nên có phần tính cách con nít ạ

- Vậy thôi..Dì tiếp tục buổi kí hợp đồng đây, con ở nhà trông chừng Phong nha!

-..._Nó không đáp lại

-...._Mẹ Hắn nhìn Lu một lúc lâu rồi quay đi

...Một ánh mắt...Lạnh băng...Bờ môi êm tựa như tuyết..._Nó bắt đầu choáng váng

- Bắt đền chị đấy!_Phong la lên

[RẦM!]

- Lu!? Đây! Chị tỉnh dậy đi! Chị đùa không vui chút nào hết! Lu!!_Hắn la lên:- LU!?!!!

RẦM_Hình ảnh...Chiếc xe hơi...Một người đàn ông bước ra...Tiếng giày lộp cộp,...Ông ta lay người Nó, vẻ mặt lo lắng!?...Cha....Cha đừng!?

Nó ngồi bật dậy:- Á!?

- Chuyện gì vậy!?!_Hắn hoảng hốt

- Học..._Nó thở gấp, mồ hôi đầm trán:- Không...Không có gì!_Một giấc mộng,...Một mảnh kí ức ẩn hiện chợt ủa về!? Và cha đừng nó_Ông Tổng đã xuất hiện trong đó!? Những vết máu dưới nền đường, nó đang nằm đó!? Và sau đó!?

- Chị sao vậy?_Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên trán nó

- Tôi ổn_Nó gạt tay hắn ra, chợt nhìn thấy chậu nước ấm và cái khăn tay:- Cậu...đã chăm sóc tôi suốt đêm?

- Ừ! Có gì không?

-...Cảm ơn..._Nó quay mặt đi

- Ồ...Ừm..

Suốt đêm hôm đó...Hắn ngồi dưới giường, tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó...Lần đầu tiên giấc ngủ không còn xuất hiện ác mộng nữa...mà là một giấc mơ đẹp,...Nó cảm thấy thật an toàn và ấm áp...

14. Chương 14: Cô Ấy Là Của Tôi

- Chị đứng lại cho tôi!!!_Hắn hét toáng lên

- Gì?_Nó bình thản

- Chị phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi chứ!

- Tôi hôm trước tôi còn chưa tha cho cậu mà

- Thì...Chẳng phải hôm qua tôi đã chăm sóc cho chị rồi sao! Ít ra chị cũng phải trả ơn cho tôi chứ! Còn nữa! Tôi đã nhờ thợ sửa lại cánh cửa phòng cho chị rồi! Chị định lấn áp ranh giới những gì chúng ta đã thỏa thuận sao!_Phong chạy đến trước mặt Lu, chặn không cho nó đi ra khỏi cửa nhà:- Chị định đi đâu!

- Đi đâu cũng phải thông báo cho cậu?_Nó lạnh nhạt lườm hắn ta:- Tại sao tôi phải làm vậy?

- Thì...Chị là Osin của tôi! Chị phải nghe lời tôi chứ!

Nó nhếch mép một cái rõ khinh miệt:

- Cậu cản được tôi?_Nó tiến đến vài bước chân tỏ vẻ khiêu khích

- Bước qua xác tôi trước đã!

HỰ!!/

- Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!_Nó húc đầu gối vào bụng hắn ta

- Tôi đi được chưa?

- Chưa! Tôi không chịu thua chị đâu!

Lu trợn trắng mắt, hai tay nó siết chặt lấy hai cổ tay Hắn rồi vật ngược một phát

RẦM!!/

Khiến người giúp việc trong nhà điếng hồn, ai nấy đều không dám hé lời, chỉ kịp lấp bắp run sợ...Hắn thì tay chân rã rời, xương kêu "Rôm rốp" mấy ai cũng nghe được như rì rạt từng khúc từng quãng từng đót một...

- Chị thắng! Chị có thể đi được rồi!_Hắn thở hồng hộc

Nó bước qua xác hẳn một cách dễ dàng rồi đi ra nơi đang đậu chiếc S1000RR thân yêu. Không hiểu sao...miệng Nó cứ mỉm cười tùm tùm...Vì Hấn chẳng? Nó lẩm nhẩm:- Đồ khờ! Rồi phóng đi vun vút...Đến chỗ một người quen thuộc,...

- Anh có biết...Ông Tổng?_Nó lạnh nhạt, câu nói như vô hồn

- Ông ta từng là một tổng giám đốc của một công ty bất động sản khá danh tiếng...Nhưng không may,...Công ty ấy đã bị phá sản cách đây 15 năm trước...

“15 Năm trước!? Mình 6 tuổi!? Chuyện gì đã xảy ra!?”

- Tiếp theo sau đó?!

- Đường như sau khi công ty bất động sản đó bị phá sản, nhà họ Tống không còn trong dòng quý tộc có tiếng nữa, ông ta đổ nợ chồng chất, từ đó chỉ ăn chơi, xa đọa, còn có người thấy ông ta thường hay lượm đồ thừa ở bãi rác để ăn. Nghe nói...Ông ta còn có một đứa con nuôi...

-!?...

Khang khẽ áp sát vào tai nó:- Em cũng có hứng thú với những chuyện thế này? Thật hiếm thấy

Chưa bao giờ nó cảm thấy như thế này!? Cảm giác không thể tả bằng lời, không thể nói thành tiếng, toát hết cả mồ hôi lạnh, tay nó siết chặt thành nắm, run bần bật. Không phản kháng lại cậu ta như mọi khi nữa!?

- Hôm nay em ngoan ngoãn hơn mọi khi đấy

- Tránh...Tránh ra... Như không còn chút sức lực, nó không còn sức chống trả nữa. Khang như dồn Nó vào sát chân tường, tiến tới gần hơn...gần hơn nữa...

- Gần hơn nữa này!!! Gần hơn nữa này! Gần hơn nữa này!! Ai ày động vào “Đồ” của tao!! Hắn xuất hiện từ đằng sau, cứ mỗi lần “Gần hơn nữa này!” Là hắn đều “HU” cho Khang vài cú trời giáng

Nước mắt nó như ngừng tuôn...- Phong!?

- Mà y là thàng oắt con đó ư?_Câu ta nhếch mép cười nửa miệng

[BỐP! BỐP!! BỐP!!!]

Mặt Hấn ta sưng tấy lên. Như hai con gấu vật nhau, cả 2 ai nấy đều không thua, hơi thở gấp gấp như cũng có phần điên dại của hai người con trai đang đối đầu với nhau!?

[XET!!! BUP BUP!!! BỐP PỐP PỐP!! UỖNH!!!]

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!! ME OÍ!!!! Hai thằng đều đồng thanh hét lên toáng loang

Không cần nói nhiều! Nó xông vào xử cả hai đứa đấy! Rồi đứng đó phủ tay

- Tôi quên mất...Chi có máu “Chàng Lửa”...Biế...Biết...Vây tôi khỏi tới đây cứu ch...Chi rồi! Hẩn lấp bấp

Khang thì nằm đó tê tái

Phong hồi phục nhanh chóng rồi đứng lên phủi tay cho có khí phách:- Lần sau còn đụng vào “Đồ” của tôi thì đừng có trách nhé cha già!! Plè...è..è..! Hắn ta còn bày đặt thè lưỡi ra chế giễu

Nó đập vào đầu Phong cái rỗ kêu

COPP/

- Á!

- “Đồ” của cậu?_Nó trừng mắt nhìn hắn

Phong vẫn nhìn Khang đang nằm gục dưới chân mình và nói rõ từng chữ một:- TÔI CẤM ANH!

- Shit! Tại sao tôi lại phải nghe cậu?_Tên đó nhìn Hắn vẻ khinh miệt

- Bởi vì...Cô ấy...Là CỬA TÔI!!

Nó đứng đờ người trước câu nói rõ ràng mạch ấy!? Nụ cười rạng rỡ quyến rũ đã hút hồn biết bao cô gái...Nhưng...Chẳng ăn thua gì với Nó!

- Về_Nó nói rồi nắm tay..(Ý lộn! Kéo tai Hắn như xách lên)

- Á Á Á!! Đau quá! Chị làm gì vậy!

Khang từ đằng sau...Nhớ về hình ảnh buổi tiệc trà ngày hôm ấy...Bóng lưng của nó khuất dần cùng với người con trai...Lửa hận thù trong cậu như càng lúc càng tăng...Cậu cười một cái rõ đều...Và lặng đi sau bức màn còn chứa đựng nhiều uẩn khúc...

15. Chương 15: Chỉ Mới Là Bắt Đầu

{Về đến trước cổng...}

- Cậu vào đi

- Chị lại đi đâu?

Brừm Brừm!!!/_Nó vội vã phóng đi

Hắn nhìn theo...Về mặt sâu nào...

Nó đang đứng trước căn nhà gỗ tang hoang, cảnh vật không kém phần xơ xác...Nó bước vào

- Cô...Cô..Cô là!?_Người đàn ông trợn trắng mắt nhìn Nó

- Phải...Con Chó này về tìm lại ông đây_Nó lạnh như băng

- Con có phải...

- Tôi không có thì giờ với ông. Không nói nhiều, ông cho tôi biết,...Về...Vụ tai nạn cách đây 15 năm trước...

- Ta...Ta...

Nó trực tiếp nhìn xoáy sâu vào ánh nhìn hoang mang của người đàn ông kia

- Mau lên trước khi tôi mất kiểm soát!!_Nó đập bàn giận dữ

- Con đã nhớ lại mọi việc...Thôi thì ta cũng không giấu con làm gì...

15 năm về trước....

*- Ông Tổng, buổi kí hợp đồng sẽ diễn ra vào lúc 23 giờ 45'

*- Đi đến đó càng sớm càng tốt, tôi không muốn trễ hẹn cuộc làm ăn quan trọng này

KẾ..Ế..Ế...T..T../

*- Á Á Á Á!!!

*[Rầm!]

- Lúc đó,..Trời mưa,...Xe đã vượt quá tốc độ...Nên xe của ta đâm phải con. Trước đó...Trông con...Có vẻ như đang tìm...một ai đó...

Chớp rạch ngang nền bầu trời, mây đen xám xịt, tiếng mưa lấn át cả tiếng người bàn tán tấp nập,...

*- Dem con bé vào xe!!

- Ta hoảng hồn nhìn vào vũng máu lênh láng ngoài đường...Và gấp gáp đưa con đến bệnh viện. Sau đó...Có một người đàn bà,..Nhận là..Người thân của con...

*- Tôi không cần phí bồi thường, chỉ cần ông chịu trách nhiệm nuôi lớn con bé cho đến khi tôi đem nó về nhà...

- Ông đã nhận lời? _Giọng nói không chút biểu cảm của Nó khiến ông ta có chút ngần ngại

- Ta đã không biết phải làm gì hơn...Ta đã rất hoảng sợ...

- Một người đàn bà? Có nhìn thấy diện mạo bà ta?

- Không

- Đặc điểm nhận diện? Bà ta có nét gì đặc biệt?

*Bà ta bịt kín mặt mũi,...qua chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng nhảnh...

- Phải rồi!? Có một vết chàm!? Ngang vai bà ta!

- Vì sao ông biết?

- Lúc đó...Trời mưa to,...Ta nhìn thấy từ..đằng...

- Tôi biết rồi__Nó cắt ngang lời khiến ông ta quē kệt mặt

- O?

- Kích thước của vết chàm?

- Nó...khá lớn và dường như khá đậm nên ta có thể dễ dàng nhận dạng

- Chuyện gì xảy ra tiếp theo?

*- Cháu đã hoàn toàn bị mất đi trí nhớ của mình

- Dường như đó là những gì khiến cho người đàn bà cảm thấy hài lòng, ta đã nhìn thấy vẻ mặt đó. Nên cũng khó có thể tin được bà ta là người thân của con

*- Khi nào trí nhớ của cháu sẽ hồi phục thưa bác sĩ!? _Ông Tổng lo lắng

*- Có thể bộ nhớ của cháu sẽ hồi phục theo thời gian

- Sau đó, ta đã nhận lời đưa con về nhà. Vì ta không có vợ con, nên ta luôn xem con là con ruột của mình cho đến khi...

*- Không xong rồi ông Tổng!?

*- Có chuyện gì!?

- Công ty bất động sản mà cha ta đã gây dựng nên...

- Bị phá sản

- Phải...Ta đổ nợ và dẫn đến những chuyện sa ngã. Lúc đó ta như mất phương hướng,...

*- Là do mày!! Mày là con chó!!! Mày là thứ mang đến bất hạnh cho người khác!!! Kể từ khi mày về căn nhà này, tao không có ngày nào được yên thân!!

Vụt Vụt/

*- Á.... Á... Á!!!! Tha cho con! Con xin lỗi mà! Huu...hic..!

PỐP PỐP/

*- Tao không phải là cha ruột của mày!! Mày đã rõ chưa!

PỐP PỐP/

*- Con xin lỗi! Con xin lỗi! Con xin lỗi

Phần kí ức mập mờ hiện ra...

- Ngày qua ngày, ông đã đánh đập tôi?

- Ta...

- Chỉ vì ông cho rằng tôi là thứ gây ra cái vận mệnh đen đui của ông? Ông nên nhớ! Ông chưa vào tù là may rồi

- Ta đã hối hận rồi...Con tha lỗi cho ta...

- Tôi không có thời gian. Còn người phụ nữ bí ẩn đó?

- Ngày xảy ra tai nạn là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta gặp bà ta...Sau đó, bà ta biến mất tăm hơi...

- Còn...Bà Vương? Bà ta có liên quan? Vì sao bà ta nhận nuôi tôi?

- Người nhận nuôi con là bà Vương?

- Chẳng phải ông cũng biết sao?

- Ta không biết...

- Khi tôi mở mắt ra...Tôi chỉ thấy mình đang nằm trong một chiếc xe..

- Trước đó...Là một người đàn ông bế con ra xe..

- Ông ta có diện mạo thế nào?

- Ông ta có nước da ngăm, đôi mắt sắc lạnh xanh biếc, có nét giống...Người Anh

“Ông Dave? Quản gia tận tụy của bà Vương?”_Nó trầm nghĩ

- Tiếp đó?

- Ta cũng đã rất ngán ngẫm, trong lúc say mềm ta đã để họ đưa con đi...

- Tôi hỏi xong rồi, chào ông, ông Tổng

- Ta..._Rồi một khoảng lặng, ông ta hối hận về những gì mình đã gây ra, nhưng mọi thứ dường như đã quá muộn,...Thời gian đã không chờ đợi ông thốt ra lời xin lỗi...

{Về đến nhà...}

- Cửa phòng của tôi đâu!

- Phá rồi!

- Tại sao!

- Chị đã không làm theo thỏa thuận!

- Cậu vi phạm trước!

- Ủa có hả? Hồi nào?

- Đừng giả điên nữa! Mau trả đây!

- Không trả!

- Trả đây!

- Không trả!

- Có tin tôi sẽ mách mẹ cậu không!

- Tôi chẳng sợ!

Tút Tút Tút/

- Alô? Dì về xem con trai cưng của dì nè!
- Á Á Á Á Á Á Á Á!! Trả đây!_Hắn giật phắt điện thoại nó đang cầm trên tay
- Thế thì mau gắn lại cửa phòng cho tôi!
- Không! Chị làm gì được tôi!
- Gắn lại mau!
- Không gắn!
- Gắn!
- Không gắn!
- Gắn!
- Không bao giờ!
- Tôi về phòng đây!_Nó tức tối
- Đây! Phòng không có cửa đó!
- Thì sao?
- Thì làm sao chị thay đồ được?
- Quan tâm làm gì?
- Đây! Đứng lại
- Tại sao tôi phải làm vậy!
- Chị! Chị dám! Đã vậy! Tôi không thèm gắn lại cửa phòng cho chị nữa
- Thế thì tôi tự gọi thợ đến sửa!
- Để rồi xem..._Hắn lầm bầm

(Nạn nhân thứ nhất)

- Chú gắn giúp tôi cái cửa
- Cô cứ yên tâm!

5 phút sau...

- Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!
- Chuyện gì vậy?_Nó nhìn thấy cảnh tượng từ đầu xuống chân của ông thợ toàn là sơn, đủ bảy màu mới chịu cơ á? Mà khoan đã!? Trong sơn...Tại sao lại bốc mùi Nước Tiểu!? Kinh quá!?
- ĐÂY ĐÚNG LÀ ĐỊA NGỤC MÀ!!!!!!!!!!_Ông ta phóng đi như bay
- Cậu nghĩ tôi sẽ chịu thua cậu sao? Chờ xem...

(Nạn nhân thứ 2)

- Chú ơi...Chú mệt hông chú?

Nghe giọng điệu mới ngon ngọt làm sao...Ông ta hoảng hồn...Giọng con trai!? Nhưng sao lại có phần ông ọ nữ tính thế kia!? Ông ta nhìn từ đôi bàn chân thô và to, chân ...của con trai!? Sao lại mang giày cao gót!? Lại còn hàng hiệu nữa chứ!? Rồi chiêm ngưỡng cặp đùi...Trắng thì có trắng,...Thon thì có thon,...Dài thì có dài...Muốn lông thì có...Lông!? LÔNG!? Rồi da diết ngắm nhìn cái eo thon rồi đến cái bàn tay dài, gầy guộc đang mơn trớn vuốt râu vuốt cằm của mình, bộ ngực nhìn vào là biết Hắn đang độn hai cái gối...Cuối cùng là dán mắt vào dung nhan của “Con Mụ” này. Mối thì đỏ như bà già ăn trầu đã thế còn nhem nhuốc, son

Thế là chị ta thất tình vừa khóc vừa chạy như bay (= _ =")

16. Chương 16: Động Lại

- VƯƠNG TRIỆU THANH PHONG!!!!!!!!! Cửa phòng tôi vừa mới lắp xong bây giờ đầu mất tiêu rồi!!!!!!

Trước đó...Đúng thật là Hấn ta rình lúc Nó đang ngủ rồi chuẩn bị đồ nghề tháo ra hết trơn. Thế là vừa mới mở mắt ra, Nó đã làm rùm beng lên rồi! Lu như điên tiết xông vào cửa phòng Hấn

[RẦM!]

- Cậu đâu rồi!!_Nhìn thấy Hấn đang nằm trên giường:- Cậu đừng tưởng rằng chiêu “Ngủ Nhục Ké” đó có thể đánh lừa được tôi! Tôi không cần biết rằng cậu ngủ thật hay giả ngủ! Tôi chỉ cần..._Bỗng dưng...Nó khựng lại, đặt tay lên trán cậu ta:- Á! Nóng quá!? Cô Như đâu!

- Vâng thưa cô chủ

- Cậu ta sao vậy?

- Dạ...

- Đừng úp mở kiểu đó. Nói mau!

- Đã hai ngày nay cậu chủ không chịu ăn gì cả...

- Trách nhiệm của các người là chăm sóc cậu ta. Vậy tại sao lại...

- Cậu ấy nhất định không chịu, cho dù chúng tôi có cố gắng nài nỉ, ép buộc. Mặc dù đã dùng đến biện pháp mạnh mà cậu chủ sợ nhất (Đó chính là gọi cho “Bà chằng lửa”) nhưng cậu chủ vẫn không khuất phục! Trước giờ chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy như thế cả..

- Thôi được rồi, chị ra ngoài đi...

- Dạ_ Cô ta cuối đầu rồi đi ra

Nó thở dài một lúc rồi xuống bếp nấu ăn...

- O?

- Dậy rồi à?_Nó nhẹ nhàng lấy khăn ẩm đắp lên trán Hấn

- Á! Nóng quá! Chị đắp khăn kiểu gì vậy!

Nó lườm Phong như muốn ăn tươi nuốt sống Hấn ta, thấy vậy, Hấn nuốt cái “Ợc” nước bọt

- Tại sao hai ngày không ăn cơm?

- Vì...Không có món chị làm...

- Tôi nấu tẹt đến vậy mà cậu vẫn muốn ăn là sao hả!! 5 năm trước cũng vậy, 5 năm sau cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Khi còn nhỏ cậu hay ăn những thứ tôi nấu, chúng...Còn tẹt hơn là cỏ rác nữa!! Vậy tại sao...

- Đối với tôi chúng luôn ngon...

- Lúc nào cậu cũng nói thế...Hức...hu..._Nó nức nở

- Đói quá! Đưa đây coi!_Hấn chỉ vào những đĩa thức ăn Nó đã bày sẵn

- Nè! Một đồng luôn đó, dọn cho lòi măng họng luôn đi!! Hic..._Nó sụt sùi

- Phải dứt tôi ăn chứ!

- Không có tay à!

- Đang bệnh nè!_Hắn nhõng nhẽo

- Há miệng ra!

- A...!

{Sau khi ăn xong...}

- No quá!

- Sao môi đỏ quá vậy? Vừa mới ăn trầu sao!?

- Hehehehe Hồi trưa tôi dùng “Bê dê kếp”!

- Nghĩa là gì?

- Là kếp của bê dê để dọa ông thợ chị mời đấy!

- Um. Mà...Tại sao mấy ngày nay cậu không muốn người làm trong nhà chăm sóc cậu?_Nó ngáp ngừng

- Chị không nhớ sao? 5 Năm trước chị đã hứa với tôi rằng chị chỉ là Osin của riêng tôi thôi. Và tôi cũng không thích ai khác chăm sóc cho tôi ngoài chị!

- Vậy thì bắt đầu từ ngày mai...Tôi sẽ tiếp tục là Osin của cậu

- Hứa nha!

- Đâu cần phải hứa nữa

- Tại sao?

- Vì chúng ta đã từng hứa rồi mà

Hắn sực nhớ đến lời hứa 5 năm trước...Và mỉm cười với Nó

- Chị còn nhớ!

Phải rồi...Làm sao khiến Nó quên được...Cậu chủ nhỏ khờ khạo ngày nào...

17. Chương 17: Devil

{Sáng...}

- Không xong rồi!!!? Lu!!!

- Tôi đang giặt đồ của cậu đây, gọi tôi có gì không?

- Cái...Cái...Cái quần...

- Là sao?_Nó ngơ ngác

- Đ...Đề...Tôi t...tự giặt...q..quần lót của mình..._Mặt hắn đỏ như trái cà chua, miệng lắp ba lắp bắp

- Để tôi giặt được rồi. Cũng có sao?

- Đưa cho...Tôi đi mà..!

- Sao vậy?

- Để chị gặt kì lắm!!

- Cậu ngại à?

-...K...Kh...Không có! Vậy chị giặt đi, tôi lên phòng nghỉ...chút!_Hắn ầm ớ rồi bay lên phòng với tốc độ khủng khiếp

- Cậu ta bị sao vậy?_Nó lẩm nhẩm

Phong khóa chặt cửa phòng lại, Hắn ngồi đó tự kỉ:

- Chết rồi!? Ngại chết mất!?_Tim hấn đập như trống:- Chị ta sẽ thấy màu của cái quần lót...Rồi kích cỡ quần lót...Rồi...Thôi! Suy nghĩ lung tung vậy nè! Mặc gì phải để ý ba chuyện vặt vãnh đó! Có phải mình thường ngày đâu! Đơn giản...Mình...Chỉ xem chị ta như là một Osin thôi!..._Một lúc sau...:- Rốt cuộc là sao!! Nãy giờ sao cứ suy nghĩ tới mấy cái quần lót vậy trời! Chị ta cũng giống như những người làm bình thường khác trong nhà thôi...Chỉ là...Hơi khác chút thôi, Không! Chỉ là chị ta...Có chút đặc biệt thôi...Không phải! Chị ta hoàn toàn khác những người khác mới đúng! Á!? Chị ta chỉ là một con Osin thôi! Thường ngày mấy chị người làm cũng giặt quần lót ỉnh mà mình cũng có thấy làm sao đâu! Sao tự nhiên..._Khuôn mặt hấn nóng phừng phừng:- Thôi chết rồi!!! Sao cứ nghĩ tới mấy cái quần lót là lại nhớ tới chị ta vậy!!! Không xong rồi! Không ổn! Không ổn thật rồi!? Chắc hôm nay mình cảm nặng quá!? Cảm giác gì kì vậy nè!?

{Trưa...}

- Phong, tôi ra ngoài! Tối nay tôi sẽ về trễ
- Đến tối lặn sao!?
- Tôi có nấu sẵn vài món rồi..
- Tôi đi với!
- Không cần đâu_Nó nói rồi phóng xe đi

{Giờ ăn trưa...}

Lần đầu tiên Hấn nhận ra...

- Đây là món mà tôi không bao giờ có thể nuốt trôi!! Thằng nào con nào nấu hả!
- Dạ thưa...Đó vẫn là những món cô chủ nấu thường ngày mà cậu hay khen ngon mà!_Cô hầu áp úng Phải rồi..
- Làm sao tôi nuốt nổi những món chị nấu cơ chứ! Nó chỉ ngon khi chị ở bên cạnh tôi thôi..._Hấn đang cảm thấy bứt rứt bởi bản thân vẫn chưa nhận ra...Những mạch cảm xúc đang nung chảy trong người hấn...Thực ra là gì!?

{Ở trụ sở Devil...}

- Đêm nay,..Lớp học đen Team A khối Trung cấp sẽ thực hiện nhiệm vụ quan trọng, cả trụ sở ngầm Devil đêm nay sẽ là gánh nặng trên vai các người!

Trụ sở ngầm Devil (Lớp học đen là cái tên ngụ ý trang khá ẩn tượng và kín đáo trong thế giới ngầm) hay Diamond là cái tên để bịt mắt bọn FBI, CIA, bọn cớm,... hay những người muốn cản đường Devil sẽ không thể lường trước Diamond_Nhà từ thiện lớn dành cho trẻ em, người nghèo lại là trụ sở buôn bán vũ khí trái phép ở thế giới ngầm, ngoài đó ra, còn những vụ giết người không đầu không đuôi, không một dấu vết để lại...Devil gồm có 3 cấp:

*THỰC TẬP: Là những người mới gia nhập Devil, được chọn lọc qua nhiều thử thách dưới nhiều lớp vỏ bọc khác nhau của bọn người Devil, nên đối với những tên đặc vụ hay cớm cố ý đột nhập vào thì sẽ có hậu quả khôn lường. Người ở đây được tập huấn về tốc độ, sự nhạy bén và phản xạ, ngoài ra còn học về võ thuật. Ở đây đòi hỏi sự kiên trì không kém

*SƠ CẤP: Cấp thứ 2 của Thực Tập khi tốt nghiệp sẽ chuyển lên Sơ Cấp. Nơi đây học về cách sử dụng các loại vũ khí. Và để kết thúc khóa luyện ở cấp thứ 2 để lên TRUNG CẤP, nhiệm vụ để hoàn thành bài kiểm tra: GIẾT!. Tất cả các thí sinh phải giết người

*TRUNG CẤP: Những người trong đây được xem như là “Vệ Sĩ” của Devil, chế tạo, buôn bán vũ khí trái phép qua lớp ngụ ý trang tần tảo, và lớp ngụ ý trang đó không gì khác đó chính là Diamond_Nhà từ thiện lớn có danh tiếng. Giết người hàng loạt nhằm phục vụ nhu cầu lợi ích cho Devil. Đã từng trải qua không ít các khóa luyện khắc nghiệt. Các thí sinh phải đối đầu với nhiều tình huống khác nhau...Chương trình huấn luyện dành cho khóa TRUNG CẤP: Tất cả các thí sinh phải đi tìm và tự tay giết chết mục tiêu đã được BOSS đặt ra. Đó được xem như là một trò chơi, nhưng cụ thể... là một trò chơi SỐNG CÒN. Trong quá

trình thực hiện nhiệm vụ, Devil phải đương đầu với những bọn khác trong thế giới ngầm, hay bọn thanh tra, đặc vụ, bọn cớm,....

Và ông BOSS là chủ chốt, là con tướng của ván cờ sắp đặt trò chơi này, là người đứng đầu và điều hành Devil. Ông ta vẫn còn là một bí ẩn chưa giải đáp, kể cả diện mạo, giọng nói, ông ta còn không để lộ. Và thế...

- Tổ trưởng TEAM A của khối TRUNG CẤP!!

- RỒ!_Nó nghiêm ngặt

- Chỉ huy các thành viên trong nhóm cho tốt vào nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc!!

- RỒ!

“Trong thế giới ngầm...Một là tồn tại!...Hai là không tồn tại!...Và đêm nay...Sẽ là đêm của những sát thủ!”

18. Chương 18: Ánh Sáng Trong Bóng Tối

- Tối nay...Mục tiêu sẽ là Tiểu Tuyết! Là tiểu thư của nhà họ Lâm!

- RỒ!

23 giờ 51’...Tất cả như chìm vào màn đêm tĩnh mịch...Team A đang bắt đầu di chuyển. Nó_Đội trưởng Team A nhanh chóng dẫn đầu

- Chết tiệt! Bọn cớm lại phá đám!_Nó tức tối:- Team A TÀN RA!!!

Bóng nó khuất dần sau làn khói thuốc súng đạn, đã đánh lừa được cả bọn. Nó mau chóng hướng về mục tiêu là dinh thự nhà họ Lâm, và nhờ có những kĩ thuật sắc sảo, Nó đã có thể dễ dàng vượt qua những bãi an ninh chặt chẽ và chỉ cần tiến đến vài bước nữa...Là Nó đã đến được phòng tiểu thư danh giá nhà họ Lâm...

- Thưa cô chủ...

- Chị gọi em có gì không ạ?

- Bà chủ nhờ tôi đem đến cho cô một thứ ạ!

- Chị đợi em chút!_Tiểu Tuyết hớn hở chạy ra mở cửa phòng:- Á!?...Um..

- Im lặng!_Nó bịt kín miệng con mồi và chìa mũi dao vào cổ cô ta. Sau đó Lu khẽ đưa cô ta vào phòng một cách kín đáo và ra lệnh:- Mau tắt đèn!

Kạch/_Trong căn phòng tối om

- Cô yên tâm. Sau 12 giờ đêm nay, tôi sẽ đi_Mặt mũi nó bịt kín bít

- T...Ta..i...Sao..?_Con mồi sợ hãi

Cạch...Cạch!/_

- Có người!? Cứ núp ở đây. Đừng lộ diện!_Nó đứng dậy và đi về phía phát ra tiếng động...Trong khi đối thủ chưa kịp bật công tắc đèn...

Xẹt!/_Một nhát dao đã đâm sâu vào tim...một thành viên của...Team A trong Devil

“Đó...Đó là? Devil!? Trụ sở ngầm khét tiếng!? Vậy!? Không lẽ mình...Là mục tiêu mà Devil đang nhắm vào trong đêm nay!?”_ Tiểu Tuyết đang phán đoán sự việc theo tư duy của mình:” Còn cô ta!? Người của Devil trong lúc đang thi hành nhiệm vụ? Tại sao lại muốn cứu mình!?”

[RẦM!_]Nó đập vỡ công tắc đèn để có thể dễ dàng chiến đấu mà không bị đối thủ phát hiện trong căn phòng tối. Tiếng bước chân càng nhiều hơn:- Đội trưởng đâu!?

- Cô ta đã biệt tăm sau khi thoát được bọn cớm rồi!

- Nếu không có cô ta, chúng ta sẽ không thể xoay sở!

- Cứ thi hành nhiệm vụ đi!!

BẦNG BẦNG!/_Nó bị bắn trúng một bên vai, nhưng nhờ có bộ áo giáp của Devil nên vết thương không quá nghiêm trọng. Vì khi nổ súng thì sẽ khiến cho đối phương có thể dễ dàng bắt kịp nên Nó không dùng đến, vì vậy Nó chỉ tấn công ở cự li gần bằng vài con dao

XOẠC/

- Á!/?_Tên thứ 18 đã bị nó hạ gục

- Chết tiệt!/? Công tác đèn bị phá rồi!/?

XOẠC!/_ Á!/?

Bóng tối có vẻ như khiến nó nhảy búng và tinh vi hơn, đây là lợi thế, Nó dựa vào âm thanh để xác định vị trí của đối phương...

- Mau lộ diện đi!/?_ Bàng! Bàng! Bàng!/_Tên đó hoảng quá, bắn loạn xạ nhưng dường như âm thanh từ đó phát ra khiến cho phần lợi thế nghiêng về Nó nhiều hơn

XOẠC/

- Chúng ta rút về thôi!/?!!!

- Nhưng thưa Đội phó... Chúng ta vẫn chưa thực hiện được nhiệm vụ!

- Bọn cớm sắp đến!/? Không còn thời gian nữa! Đã quá 12 giờ rồi

"12 giờ...Luôn là mốc thời gian để bọn Devil hoạt động về đêm, đa phần là...Sát hại mục tiêu đã được nhắm đến trước đó...!...Đơn giản...Bọn chúng chỉ xem việc giết người như là một trò tiêu khiển thú vị!...Không lí do,...Không mục đích,..."_Lâm Tiểu Tuyết run lẩy bẩy như một con chim sẻ

Cuối cùng bọn chúng cũng đã rút về...

- Á!/?_Nó khụy xuống

- Cô có sao không!/?_Tiểu Tuyết đã khẳng định với mình rằng Nó không mấy nguy hiểm và cũng không phải là một người xấu nên cô ta có thể an tâm

- Có áo giáp, không nghiêm trọng_Giọng nói Nó lạnh băng nhưng cũng có phần run rẩy

- Tại sao cô lại cứu tôi trong khi cô lại là người của Devil!/?

- Tôi có việc gấp. Chào cô

- Khoan đã! Tôi...cảm ơn

- Không có gì! Cô chỉ cần biết...Từ nay mình sẽ không còn bị chúng nhắm làm mục tiêu nữa, một khi đã bỏ lỡ đối tượng thì mục tiêu đó sẽ chẳng còn giá trị nữa. Chẳng qua đây chỉ là...Một trò chơi SỐNG CÒN..._Nó nói rồi biến mất dạng...Bỏ lại từ đằng sau...Tiểu Tuyết đứng thẩn thờ...

19. Chương 19: Lỡ Nhịp

- Tại sao lại bỏ lỡ mục tiêu!! Các người đã trải qua biết bao nhiêu cuộc tập huấn vậy mà lại...

- Tôi đã về thưa chỉ huy..._Trước những ánh mắt khó chịu của những thành viên trong nhóm, Nó bước vào chậm rãi...

- Trong lúc đó cô đã ở đâu? Đội trưởng Team A? Tôi nghe có người báo cáo rằng...Cô đã không tham gia thực hiện nhiệm vụ này phải không?

- Xin lỗi,...Tôi bị bọn cớm bắn. Trong khi đó tôi đang cầm máu, lấy viên đạn ra và chữa lại vết thương...

- Mọi khi cô luôn là một thành viên suất sắc luôn hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách hoàn hảo, toàn diện trên mọi mặt. Vậy tại sao...Hôm nay cô lại để xảy ra sơ xuất cỡ con thur vậy?

- Tôi xin lỗi_Nó cố ý cuối đầu, tránh ánh mắt trực diện

- Cô đã khiến tôi quá thất vọng!

-...

- Mong rằng lần sau cô sẽ không mắc phải sai sót nhỏ đó lần nữa!

- Vâng thưa chỉ huy

- Tất cả giải tán!

- RỒ!

{Nó về đến nhà...}

- Sao giờ này mới về!

- Tôi bận, tôi vào phòng đây_Lu bước đi nặng trĩu

- Chờ đã!_Phong giữ chặt vai Nó vô tình...

- Á!?

- Này! Chị sao vậy!?!_Hắn vội vàng cởi chiếc áo khoác ngoài của Nó ra:- M...Máu!?

- Mặc kệ tôi!

- Không được! Phải băng bó vết thương lại đã! Tôi có học khóa Y tại Pháp nên tôi biết cách sơ cứu! Chị ngồi yên để tôi lấy hộp y tế rồi cầm máu!_Hắn nói rồi vội vã chạy vào phòng

Lu hướng mắt nhìn Hắn từ đằng sau...

Cộp/_Đặt hộp y tế xuống, Hắn gấp gáp lau đi những vệt máu đang rỉ ra từ vai của Nó rồi nhẹ nhàng...

Nó nhìn vẻ mặt nghiêm túc đan xen với biểu hiện của sự lo lắng đang hiện rõ trên nét mặt của Hắn ta, hàng lông mày cau lại sệt sệt, đôi môi run run, mồ hôi mẹ mồ hôi con đầm trán...

- Cậu...đã trưởng thành hơn trước nhỉ...

- Um..C..Cảm ơn!_Hắn ngượng ngùng

- Trừ cái tính cách đàn bà của cậu! Nó khiến tôi luôn gặp ác mộng mỗi khi đi ngủ

- Tôi đâu có!

- Chứ ai mà hay khóc um sùm rồi còn đòi mách mẹ chỉ vì bị nhìn thấy thân hình lỏa lồ, chuyện nhỏ nhặt thế, cậu lại là con trai, thế mà..._Nó cười đều nhìn Hắn tỏ vẻ chăm chọc

- Đó mà chị xem là chuyện nhỏ nhặt? Mất đời trai thì đương nhiên tôi phải khóc rồi! Sau này làm sao tôi...C..

- Làm sao?

- Không có gì!

- ÁI!? Đau! Cậu nhẹ tay chút không được sao?

- Xin lỗi

- ...Từ khi trở về sau 5 năm du học ở Pháp,...Có vẻ như cậu đã rất chăm chỉ học tập..

- Tôi học là vì chị đấy!

-...?...Tại sao?..._Nó thắc mắc

- K..Kh...Không có gì!_Hắn cố ý đưa tay lên che đậy cảm giác xao xuyến, bởi hồi hiện rõ trên nét mặt của mình...Như không thể đối diện trực tiếp với Lu, không thể nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt ấy:- Xong rồi! Chị về phòng nghỉ ngơi đi_Hắn cũng quên bém việc gặng hỏi lí do tại sao nó bị thương như thế,...Vì khi thấy vết thương ấy,...Trong đầu hắn không nghĩ gì khác ngoài việc lo lắng và chăm sóc cho Nó...

- C...Cảm ơn!_Nó cũng tránh ánh mắt của hắn nhưng thực sự lại rất cảm kích, Nó cũng tự hỏi...Tại sao Nó lại phải né tránh ánh nhìn của hắn? Nhưng cố lắm mà vẫn không thể đối diện với Hắn ta được

- Tôi..Tôi về phòng..

- Trễ rồi..Tôi...

- À..Chị ngủ sớm..

- Cậu nghỉ sớm...

Hai người ẩm ớ một hồi thế là cuối cùng ai nấy cũng đều vắt chân lên cổ bay về phòng rồi đóng “Sầm!” cửa lại

Hai con người đang cảm nhận chung dòng cảm xúc...

20. Chương 20: Giữ Lại

- Tôi chuẩn bị bữa sáng xong rồi

- Bây giờ chị đi đâu?

- Tôi bận chút việc

- Khoan đã!_Hắn chặn ngay trước cửa

- Gì?

- Chị...Lau dọn nhà cửa đi

- Người làm trong nhà đâu?

- Hôm nay tất cả đều nghỉ phép hết rồi

- Đồng loạt luôn sao?

- Thì...Họ rủ nhau đi du lịch cũng nên?

- Được rồi_Nó đành chịu

{Nửa tiếng sau...}

- Tôi xong rồi

- Chị lau phòng tôi chưa?

- Rồi

- Nhà bếp

- Rồi

- Nhà tắm

- Rồi

- Nhà vệ sinh

- Rồi

- Các phòng của người làm trong nhà!

- Họ là người làm thì phải tự...

- Chặc chặc chặc! Chị làm ăn kiểu gì vậy? Ầu quá!_Hắn chặn ngang họng Nó

-...Vậy tôi sẽ lau

- À, mà nè! Nhớ lau lại căn nhà luôn nhen!_Cái bộ mặt nghiêm túc trông vênh vào thể thôi chứ lòng Hắn ta vui không tả xiết, được nước hắn làm tới

- Tôi vừa mới lau xong mà

- Chặc chặc! Lau rồi mà vẫn còn bụi bặm thế này ư? Chị ở dơ quá!_Phong cau mày như con mụ già bán rau cải ngoài chợ

-...

- Còn đứng đó làm gì? Sao không làm việc đi để rồi còn đi công chuyện của chị nữa chứ!_Hắn ra lệnh

- Tôi biết rồi_Nó thở dài ngán ngấm

{Một tiếng sau...}

- Xong...Hộc...Hộc..._Nó vừa nói vừa thở hổn hển, mồ hôi trút như mưa

- Tạm được!_Hắn ta vênh mặt

- Vậy tôi đi đây

- Khoan đã

- Gì nữa?

- Chị rửa chén đi

- Nhưng chỉ có cái cậu vừa ăn xong thôi mà

- Ai nói thế? Ba tuần nay không ai rửa rồi đấy!

- Người làm không rửa sao?

- Thì..._Hắn đánh trống lảng:- Chị cứ xuống bếp mà xem cái đồng chồng chất ấy đi!

Lu vào bếp cùng với hắn, trước mắt nó là cả một cảnh tượng “Hùng vĩ”, thật kinh khủng!? Bát đĩa 3 tuần đây sao!?

- Thôi được rồi! Tôi rửa_Nó nhăn nhó nhìn cả núi bát đĩa rồi sẵn tay áo một cách đau đớn

{Hai tiếng sau...}

- Xo...g..Xong rồi! Tôi...Tôi đi đây...

- Chị giặt đồ chưa?_Một lần nữa Hắn lại nhảy vào họng Nó ngồi

- Khi về tôi sẽ giặt

- Không được! Tôi hết quần áo để mặc rồi

- Nếu tôi không lầm thì một thiếu gia giàu có như cậu được người mẹ cưng chiều đặt may cho cả đồng quần áo còn nhiều hơn cả các nàng công chúa trong chuyện cổ tích sẽ không thể hết quần áo mặc một cách dễ dàng như vậy đâu

- Nhưng...Nhưng...Mấy bộ đó mặc vào khó chịu lắm! Chị cũng biết dòng quý tộc rồi mà! Chỉ toàn là quần áo sang trọng,..._Hắn nũng nịu viện cớ:- Thôi mà...Chị nể tình chụy em mình bao lâu nay đi...Nhỏ tới giờ có khi nào tui bắt nạt chị đâu..._Nói nghe chẳng lọt tai chữ nào mà vẫn cứ bày đặt giả nai thánh thiện:- Tội nghiệp tui...Tối nay phải thỏa thân chạy nhong nhong ngoài đường khoe Body của mình rồi! Ngại một nỗi...Số đo 3 vòng của tui là á hả..nó đầy đặn còn hơn gái 18 nữa...Trùi ui...Mấy anh ngoài đường thèm chảy nước miếng chết! Hí Hí Hí

Lu mới đây còn khó chịu từ chối không ngờ Hắn chỉ cần vắn vẹo Body vài chap, ưỡn ngực, cong hông bước vài bước chân như siêu mẫu chuyên nghiệp luôn (==) đã khiến cho nó hình dung ra được một cảnh tượng

- Á Á Á Á

- Chiều nay sẽ có món “Lỗ tai của tên điên họ Vương xào với cải chua”!!!

- Tôi khai!!! Tôi khaiiiii!!

- Có tiểu bậy đâu mà khai!!!

Nghe lại câu nói Hấn vừa dùng để trả treo với Nó vừa nãy Hấn liền im bặt! Chỉ khác là bây giờ người nói câu nói đó lại là...

- “BÀ CHẰNG LỬA ĐỜI THỨ HAI!!!!” Trời ơi!!!

- Cậu vừa mới nói cái gì!!!!

- Á! Không...Không có!!

Càng lúc Nó càng bám sâu vào hai vành tai của Phong, đến nỗi chân của Hấn gần như rời khỏi mặt đất

- AYAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

{Chiều...}

Nó đang ngồi đối diện với hấn trên bàn làm việc, bốn mắt nhìn nhau, Nó bắt đầu lấy khẩu cung Hấn ta

- Cho tôi biết, người làm hôm nay nghỉ phép do cậu ra lệnh cho họ nghỉ hết đồng loạt?

-...

- Không trả lời? Vậy là...Yes?

Gật/_Hấn tội nghiệp cuối mặt xuống bàn

- Để rồi cậu sai khiến tôi làm tất cả các việc trong nhà dù đó là những việc vô lí như: Tắm ấỵ con heo nhà HÀNG XÓM!!_Nó cố tình nhấn mạnh “Hàng xóm” bằng cách hét toáng lên

Gật/

- Cậu có biết rằng...Đó là lần đầu tiên trong đời tôi bị heo rượt không!!

Lắc/

- Bỏ qua đi...Dù sao tôi cũng tự hào vì còn biết rằng mình sở hữu một nét đẹp của một con heo cái_Nó thở dài

Gật Gật Gật/_Hấn đồng tình khí thế

- Vậy...Bát đĩa 3 tuần không rửa, quần áo 3 tuần không giặt tính cả quần áo của NGƯỜI LÀM trong nhà là do cậu ra lệnh họ không được làm hết tất cả???_Lại nhấn mạnh (==”)

Gật/

- Cậu có biết rằng hôm nay tôi...

- Tôi làm tất cả..._Hấn chen vào

-...

- Chỉ vì...

-...Vì!?

Hấn e thẹn, cuối sầm mặt vội vàng kéo tay Nó ra gốc cây sau vườn ngày nào. Nó ngỡ ngàng...

- Đ...Đây..Là..!?

- Chị còn nhớ gốc cây thuở nhỏ?

-...

- Nó có vẻ già dặn, trưởng thành và đẹp hơn trước...Phải không?

-...Tô...Tôi không quan tâm

Hắn siết chặt tay Nó, ánh mắt từ Hắn xoáy sâu vào đôi mắt long lanh của Nó

- Tôi làm tất cả...Chỉ vì... Tôi không muốn chị rời xa tôi!

-..Phong?_Nó thần thờ

- Tôi làm tất cả chỉ để giữ lại một chút hơi ấm từ chị, tôi chỉ muốn một lần nữa được tựa vào bờ vai của chị và chìm đắm trong những giấc mơ mà chị thường hay kể cho tôi nghe mỗi khi tôi đi ngủ. Tôi muốn được ăn cơm với chị như cái thuở ta còn bé, chị ngồi cạnh tôi. Tôi muốn...Giữ lại những thứ từ chị, tôi không muốn Nó tan biến theo thời gian. Chị không biết sao!? Nó vẫn còn đọng lại trong tôi đây này!!...

-...!?...Phong!?_Tựa bao giờ...Nó lại cảm nhận được ý nghĩa của những giọt nước ấm trong suốt thế? Cái thứ thủy tinh dễ tan biến là nước mắt đây sao? Nước mắt tuôn ra không ngừng

Tay nắm chặt tay, mặt sát mặt, Hắn ghé sát vào tai Nó và thì thầm hơi thở ấm áp...

- Tôi...Tôi yêu chị!

- Phong?...

- Tôi..Yêu chị đấy! Đồ ngốc!_Nước mắt Hắn cũng tuôn ra không ngừng

-..._Nó không thốt nên lời, tim đập loạn xạ, Nó đang run, Nó đang sợ..., cảm giác gì thế này!?

- Tôi không cần câu trả lời ngay bây giờ! Tôi chỉ cần chị ở bên cạnh tôi thôi! Tôi chỉ cần được nhìn thấy chị! Chỉ cần có chị thôi!

- Tôi sẽ ở bên cậu...!

Dưới gốc cây...Hắn tựa vào bờ vai nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ, chững chạc làm sao...Nhớ lại hình ảnh những buổi chiều nào, mây trôi dạt trên nền bầu trời, màu nắng chiều mới dịu nhẹ làm sao, giữ lại...chúng vẫn còn đây,...Động lại trong tim

21. Chương 21: Bước Chân Hoang Dại

Màn đêm của tội lỗi.....Buông xuống, bóng tối bao trùm cả thành phố, tiếng xe cộ lướt trên mặt đường với hàng đèn đường mờ ảo...

Kết.../_Nó bước vào phòng Hắn

“Xin lỗi,...Tôi không thể đến được với cậu....Bởi vì tôi là một sát thủ, là kẻ giết người hàng loạt, là kẻ tham gia biết bao nhiêu đường dây buôn bán vũ khí trái phép...Là nô lệ của Devil trong thế giới ngầm....Đó là lý do? Hay là lá chắn để tôi không phải đối diện với con người thật của mình?...Tôi...Yêu cậu”

Kéo màn chắn êm ái đắp lên cho Phong, Nó khẽ hôn lên trán Hắn, những giọt lệ đọng trên mi như chỉ lướt qua trong một khoảnh khắc,...Nó đã được lấp lại bằng một nụ cười nhợt giả tạo trên môi...Ngắm hắn thật lâu...

Bóng tối...Thứ mà mấy ai cũng khiếp sợ, khác với ánh sáng...Nó bao trùm mọi thứ chỉ bằng một màu đen tội lỗi, như nuốt chửng lấy mọi thứ...Bởi...Chúng đơn độc...

Lu ra ngoài...Quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự, nơi phòng của Hắn, Nó đội lên chiếc nón bảo hiểm màu đen, ngồi lên chiếc S1000RR và phóng đi. Mặt đường lúc này nhuộm màu bóng loáng mờ ảo bởi...Trời đang trêu hạt,...Mưa tí tách rơi...Từng hạt...Từng...hạt...Mỗi một hạt mưa trêu nặng thấm xuống đôi vai...Càng khiến cho lòng Nó thêm u buồn...Mưa bỗng dừng kéo ủa về quá khứ...Những hình ảnh mờ nhạt trong tâm trí Nó...

Vù..ù..ù/_Nó phóng đi thật nhanh

Đến một ngôi nhà sang trọng...

Nó khéo léo đột nhập vào mà không gây chút tiếng động,...Đèn phòng vẫn còn sáng chạng..Nhưng...
Két../_Khẽ tiếng động, cửa phòng vẫn mở. Nó bước vào...

- Người!?

XOẸT!/_Nó nhanh chóng

- Im lặng...

- Giọng nói này!?

- Phải..

- Cô chủ!?

Một lúc sau...

Cạch/_Ly cà phê được ông Dave đặt xuống bàn trước mặt nó

- Cô chủ đến tìm tôi có chuyện gì?

- Cách đây 5 năm trước...Có phải...Bà Vương đã nhận nuôi tôi?_Nó nghiêm túc

-.....Cô chủ!?

- Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi thưa ông Dave, quản gia tận tụy của bà Vương đã được về hưu...

-.....Nếu cô đã biết rồi....Thì...Tôi sẽ kể...

-....

- 5 năm trước...Khi cô tròn 16 tuổi,...

*- Căn nhà này thưa bà!_Ông ta thốt lên

*- Ông vào đó nhận con bé về

- Sau đó...

- Vậy là bà Vương đã biết tôi từ trước? Mọi quan hệ giữa tôi và bà ta thực ra là gì?

- Chuyện đó tôi không rõ. Vì bà chủ không nói, bà ta nói rằng cứ làm theo lệnh bà...

- Mục đích tôi đến đây không phải chỉ để biết được nhiều đó.

- Từ trước đến nay tôi chỉ toàn làm theo lệnh bà chủ nhưng chỉ có việc nhận nuôi cô thì...Tôi không rõ lí do...

- Có thật là vậy?

-...!/_Ông Dave trắng trợn nhìn ánh mắt sắc lạnh của Nó

XẸT!/_Nó lấy dao ra chìa vào cổ ông ta

-!? Cô...

- Có thật là..Ông không biết...Hay chỉ là giả vờ không biết?

- Tôi...

- 1

- Tôi...

- 2

-...

Xẹt/_Chỉ với một nhát dao là...Con mồi đã tê liệt..Ông ta...Đã chết ngay ở tiếng đếm thứ 3

- Thật không ngờ...Bà lại có một con chó trung thành đến vậy bà Vương!

Bàn tay tội lỗi nhuộm đầy máu của sự thù hận,...

22. Chương 22: Sau Bức Màn

Chương 22: Sau Bức Màn

- Lu ơi!_Tên Phong hôn hử ôm con gấu bông chạy ra khỏi phòng, cả đồ ngủ vẫn chưa thay ra (==”)
- Gì?
- Đêm qua tui có giấc mơ đẹp mê hồn luôn!
- Mơ thấy gì?
- Tui...Hí hí hí_Hắn e thẹn còn bày đặt gặm lỗ tai con gấu bông
- Nói đi
- Ủm thì tui...A Hí hí hí hí
- Tôi đi rửa chén đây!
- Á! Tui còn chưa kể nữa mà!_Hắn kéo áo Nó
- Thay vì đứng đó nghe cậu cười như mấy con mụ bán cá ngoài chợ thì tôi thà đi nói chuyện với mấy con chó mặt xệ
- Hôm qua, tôi mơ thấy chị hôn lên môi tui á!
- PHỤT!!! Khụ Khụ Khụ Khụ!_ Nó đang nốc chai nước vừa nghe xong câu nói của hắn, nước sặc từ mũi chạy đến đỉnh đầu
- Theo những gì xảy ra tại “Hiện trường” vào đêm hôm đó trong bộ nhớ của nó không hề có chuyện lộ bịch như thế, rõ ràng đêm qua Nó hôn lên trán hắn cơ mà! Đừng một cái, hắn cho đến môi chạm môi là sao?!
- À, đêm qua tôi cũng có một giấc mơ rất đẹp_Lu ngồi nhấp ly cà phê tỏa khói nghi ngút
- Mơ thấy tôi hôn chị à?
- Không
- Chị mơ thấy gì kể lẹ đi!_Hắn ta nôn nóng
- Đêm qua
- Sao?
- Đêm qua...
- Sao?
- Ghé mặt vào đây
- Hắn đưa sát mặt vào
- Đêm qua_Nó thì thâm vào tai hắn
- Sao?
- Tôi mơ thấy
- Ừc..._Hắn hồi hộp nuốt nước bọt
- Mơ thấy
- Sao?!

BỐP!!!!/- Tôi đâm vào mặt cậu một cái!!!!

- Á Á Á Á Á Á Á!!!! Chị làm cái trò khỉ gì vậy!?

- Cho chờ! Tên biến thái, bệnh hoạn!

- Chỉ là mơ thôi mà chị làm như có thật vậy!_Hắn xuyết xoa

Khuôn mặt Nó đỏ ửng, mặc dù không hôn lên môi nhưng Nó đã hôn trán hắn rồi! Hôn gì vẫn là hôn mà!

- E hem! Tôi về phòng đây_Nó tăng hăng đánh trống lảng

Hắn lấy làm lạ với thái độ của Nó từ sáng, hồn cứ bay theo mây gió sao sao ấy. Phong ngẩn người

Nó vào phòng mình khóa cửa lại, đặt trên bàn một cuốn sổ. Đêm qua, trong lúc xóa đi dấu vết sau khi đã giết chết ông Dave tình cờ Nó tìm thấy được cuốn nhật kí phủ kín bởi một lớp bụi dày đặc, và không gì khác, cuốn sổ đang đặt trên bàn chính là cuốn nhật kí đêm qua Nó đã thấy được trong ngăn tủ kéo bàn làm việc của ông Dave, vì không có nhiều thời gian nên đêm qua Nó đã dờ chuyện khám phá cuốn nhật kí qua một bên. Nó lật trang đầu...!?

23. Chương 23: Tìm Lại Kí Ức 1

"Ngày X Tháng X Năm X

Con gái, hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ 6 của con. Ta đang rất nôn nóng muốn được nhìn con gái của ta đã trưởng thành và xinh hơn trước,..."

Ngay từ dòng chữ viết đầu, Nó đã nhận ra:- Cha!?

"Nhưng ta đã không thể thực hiện lời hứa của mình với con, khi đang trên đường về nhà ta nhận được cuộc gọi từ mẹ con và..."

- Tại...Tại sao!? Sao lại không viết tiếp!?_Thay vào chỗ trống đó là những vết máu, là những nét bút quệt quệt vội vàng từ giã trang giấy và những vết bẩn nhem nhuốc.

"Mẹ ơi?"

"Gì vậy con?"_Người phụ nữ có vết chàm lớn trên vai nhẹ nhàng nói

"PaPa của con đâu?"_Nó nghiêng đầu hỏi

"À...Để mẹ gọi cho ông ấy"

Kéttttttttt/

"Gì vậy mẹ?"_Nó khó hiểu nhìn vẻ mặt xanh xao của mẹ

"À...À..._Tim bà quặng thất nhìn con bé:"Không...Không có gì đâu con"

"Nhưng con nghe thấy tiếng động lớn ở đầu dây bên kia rồi còn nghe thấy tiếng vọng của nhiều người bên đó nữa!"_Nó ngây thơ

"PaPa của con đang bận họp thôi không sao đâu"_Mẹ nó đi lấy cái áo sơ mi khoác tạm

"Mẹ đi đâu vậy?"

"À...Mẹ bận chút việc. Con ở nhà chơi với em"

"Còn sinh nhật con? PaPa không tới hả mẹ?"_Nó buồn bã

"Mẹ xin lỗi, bây giờ mẹ rất gấp, không thể trả lời con được"_Bà hối hả chỉ kịp vớt lấy cái khăn trang kèm chiếc áo khoác đen. Trong đêm mưa tầm tã, bóng lưng nhỏ nhắn của người mẹ khuất dần nơi chiếc xe hơi của ông Dave chờ sẵn rồi nổ máy vụt đi sau làn khói động cơ.

"Chị Vy ơi"_Nghe tiếng gọi của đứa em trai ngây ngô toát ra sau lưng, Nó xoay đầu lại, nước mắt bắt giác chảy dài chiếm lấy cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Nó.

24. Chương 24: Tìm Lại Ký Ức 2

Màu nắng cam dịu nhẹ ánh lên từ phía hoàng hôn trải dài trên làn mây dày đặc nhuộm lên làn da trắng mịn của Nó càng tạo thêm nét thanh thoát, thuần khiết như một bức tranh nghệ thuật đầy sức sống, Lu nằm bên gốc cây sau vườn trên thảm cỏ non màu xanh thuần khiết, hơi thở nhẹ nhàng của Nó hòa quyện với làn gió trời trong lành, mái tóc dài đen nhánh trải dài trên bờ vai trắng nõn nhỏ nhắn xuống thảm cỏ như cơn gợn sóng nhấp nhô dưới bóng cây đung đưa trong buổi chiều tà ấm áp...Nó chìm ngập trong cơn ác mộng của riêng mình.

_Lu? Lu!...- Phong gọi một lúc càng to hơn

_Papa!!?- Nó ngồi bật dậy thở hổn hển, cánh mũi phập phồng, mồ hôi lạnh tuôn đầm trán sau cơn đắm chìm trong giấc mơ vô tận

_Này? Chị làm sao vậy? Tui có phải Papa của chị đâu?- Phong lo lắng hỏi Nó dồn dập:_Chị mơ thấy gì mà mồ hôi nhễ nhại vậy?- Phong lau trán cho Nó

Như không kìm được, Nó bắt giắc ôm chầm, siết chặt cổ Hấn khóc nức nở. Dường như không còn tự kiểm soát bản thân mình được nữa Nó ngày một khóc to hơn, nước mắt cứ lăn dài trên gương mặt sợ sệt trắng toát không một hạt máu, bờ vai hấn ướt đầm. Thoáng chốc, gương mặt trắng trẻo thanh tú của Hấn đỏ bừng không kém phần lo lắng, không bao lâu sau Hấn đã kịp lấy lại bình tĩnh, hai tay Hấn dịu dàng giữ lấy khuôn mặt không có chút thần khí của Nó.

_Đừng khóc nữa...Tôi yêu chị. Vậy nên...Hãy để tôi được làm chỗ tựa của chị cho dù chỉ là một lúc. Tôi không muốn nhìn chị phải đau khổ

Nó bất ngờ trước thái độ nghiêm túc của Phong, Hấn đã trưởng thành rất nhiều, như một người đàn ông có thể làm một chỗ dựa vững trãi mà Nó có thể tin cậy và chia sẻ mọi thứ, gương mặt sợ sệt đang dần được trấn tĩnh và tiếp đến là ửng hồng dưới ánh nắng rạo rực, Nó nấc lên:_Phong ơi...Hức..hu..

_Không sao rồi. Có tôi đây, tôi sẽ bảo vệ chị. Tôi sẽ che chở cho chị- Hấn ôm chầm Nó, nước mắt cũng tuôn ra một cách vô thức, càng lúc siết chặt Nó hơn như sợ Nó sẽ bay đi mất tựa như lòng hồng nhẹ tênh từ giữa bầu trời rộng lớn. Nó cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Hấn, bờ vai rộng như là nơi Nó chỉ có thể tựa vào, tấm lưng thoát rộng và dày như để che chắn, bảo vệ cho cơ thể yếu đuối của Nó, hơi thở từ Hấn phả vào cổ Nó như điên cuồng, quẩn quại, như Nó là hơi thở của hấn, như thiếu Nó hấn không thể sống được, như Nó đau khổ Hấn sẽ càng cần rút không yên. Tại sao tình yêu của Hấn dành cho Nó lại mãnh liệt đến thế? Hấn tự hỏi kể từ khi nào? Từ khi Nó bước chân về nhà? Nhưng không, Hấn có cảm giác đã biết Nó từ rất lâu, kể từ trước khi Nó bước chân vào nhà đã có một hình ảnh quen thuộc hiện lên trong tâm trí Hấn nhưng không tài nào Hấn nhớ ra được. Giá như Phong chưa bao giờ gặp Nó để không phải điên cuồng vì Nó như thế này, tâm trí lúc nào cũng chỉ có thể nhớ đến hình ảnh của Nó mà thôi nhưng sao khó quá, Hấn không thể thiếu Nó một giây phút nào.

Sau cử chỉ dịu dàng của Phong, Nó đã mau lấy lại bình tĩnh, đầu tựa vào bờ vai vững trãi, Nó cất giọng:_Vào ngày sinh nhật lần thứ 6 của tôi, đêm hôm đó, tôi đang ngồi bên chiếc bánh kem cắm đầy những ánh nến lung linh huyền ảo

_Chị kể tiếp đi...- Phong âm trầm cất giọng dịu dàng

_Không chỉ có tôi mà mẹ và em trai tôi cũng rất háo hức đợi ba về.

_Sau đó?

_Ông gặp tai nạn sau khi bắt máy từ cuộc gọi của mẹ tôi- Kể đến đây Nó nghẹn ngào:_Mẹ chạy đến bệnh viện, sau đó tôi hoảng hồn bỏ lại em ở nhà và chạy đi tìm ông ấy. Khi tôi không để ý thì chiếc xe lao đến và tôi bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn đó

_Khi ấy chị và em trai bao nhiêu tuổi?-Hấn quan tâm như một người bạn thân đang chia sẻ với nhau

_Tôi 6 tuổi, còn em tôi...Khoan đã..Chẳng phải lúc đó...Thằng bé bằng tuổi cậu hay sao?- Nó hoảng hồn

_Bằng tuổi tôi? Tức là lúc đó 3 tuổi!?- Hấn ngẩn người

___Trùng hợp

__Cậu bé tên gì?

__Tôi không nhớ...Kí ức chưa hồi phục. Nhưng tôi chắc đã có kẻ muốn mưu sát cha tôi, tôi sẽ trả thù và tìm lại mẹ với em

__Tôi sẽ giúp

__Phong?- Nó ngậy người nhìn Hấn

Hấn đặt nụ hôn lên trán Lu một cách bất ngờ, một lúc thật lâu như muốn kéo dài khoảnh khắc này. Gương mặt Nó nóng ran, mắt Nó trợn lên. Lúc sau môi hấn mới rời khỏi trán của Nó, hấn nhếch miệng: __Chị không phản kháng?- Bỗng dưng hấn trở nên trưởng thành như một người đàn ông chừng chạc có phần ngạo mạn

__Đ..Đừng hỏi nữa!

__Chị ngượng hả?- Hấn cúi xuống gương mặt đỏ bừng

__K..Không!

__Hihi!-Hấn nở nụ cười, xoa đầu Nó __Mất đừng khóc nữa nha!

Nghe thấy câu nói này..."Mất đừng khóc nữa nha!"...Đây là câu nói thằng em luôn dỗ dành Nó mỗi khi Nó khóc đấy mà!? Thật giống quá. Sau vài phút trầm mặc, Nó mới rạng rỡ đáp lại: __Ukm

25. Chương 25: Tìm Lại Kí Ức 3

Nặng trăn vào khung cửa sổ, bên chiếc giường trắng toát, đôi mắt Lu khép hờ, Nó khẽ nhúu cặp chân mày, không thềm đoái hoài đến cuốn nhật kí đó nữa mặc dù Nó chưa đọc hết, Nó biết nó nên tìm đến ai rồi. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, Nó khoác tạm chiếc áo khoác ra khỏi cửa phòng và bước xuống cầu thang

__Á!?- Theo quán tính Nó bất giác túm lấy chiếc áo mỏng khoác ngoài của Bà Vương, bên trong là bộ áo ngủ 2 dây, để lộ ra bờ vai hằn vết chàm khá lớn và sẫm.

__Cẩn thận!?- Bà Vương hét toáng lên giữ cân bằng được một lúc rồi kéo Nó dậy. Một tay Nó túm lấy vạt áo mỏng bám ngay vai Bà ta, còn tay nắm lấy cánh tay Bà. Ánh mắt Nó vô tình chạm phải vết chàm lớn ngay vai bên phải của Bà Vương, trong giây lát với vẻ mặt không chút sinh khí, nó như rơi tõm vào một khoảng không vô định tâm tối, mất mấy phút để Nó có thể định thần lại.

__C..cảm ơn đi

__Cầu thang này nguy hiểm thật, con nên để ý hơn- Bà Vương lo lắng

__D..ạ- Nó toát mồ hôi lạnh: __Con có việc, xin phép- Nói rồi Nó chạy thẳng một mạch bỏ lại thái độ khó hiểu của Bà Vương

__Con bé...đã dần phục hồi lại trí nhớ rồi, có lẽ một ngày nào đó mình nên giải thích với con bé những chuyện đã xảy ra- Trong đáy mắt Bà Vương như chứa đựng nỗi buồn sâu thẳm vô tận của một người mẹ không có trách nhiệm

Nó chạy ra nơi đậu chiếc S1000RR và phóng thẳng ra ngoài với những suy nghĩ băng quơ trong đầu, Nó tự nhủ mình vứt hết đi những chuyện không đáng để bận tâm nhưng sao khó quá. Nó cảm giác như sẽ có một linh cảm chẳng lành. Đến một nơi quen thuộc.

__Đã lâu không gặp em- Tên Khang cất giọng thâm trầm

__Tôi không có nhiều thời gian

__...Hấn là...Trong thời gian qua em đã thu thập được nhiều thông tin lắm nhỉ?- Đấy mắt cậu ta lóe lên một tia gian tà thâm hiểm

__Anh biết gì về cái chết của cha tôi?

_Cái chết của Ông Vương sao?

_Ông Vương là...!? Là..Cha tôi!?!_Nó như hét toáng lên

_Vậy ra..Em vẫn không hay biết điều tôi biết trong suốt 5 năm qua? Tôi cứ tưởng em đã tìm ra được rồi chứ!- Tên Khang nói một câu cảm thán

_Anh đã giấu dèm suốt 5 năm qua!?!- Nó xách cổ áo Khang nhàu nát

_Bình tĩnh...Tôi mà chết rồi thì coi như việc tìm ra cái chết của ông ta sẽ...- Tên Khang nói dứt quãng chọc gang Nó rồi nhếch miệng:_Nhìn em luống cuống như thế đáng yêu thật, tôi chưa từng nhìn thấy em như vậy bao giờ

Nó nghiêng răng chịu đựng rồi thả cổ áo nát nhàu của tên đó ra:_Nói mau!

_Em muốn biết đến vậy sao?- Khang vuốt cằm Nó một cách mạn trớn tỏ vẻ thích thú

_...

_Bây giờ trông em thật yếu đuối

Nó trợn mắt lườm Khang

_Sao em không thử nghĩ? Cái chết của cha em có liên quan đến Bà Vương?

_Bà ta không phải...- Nó chột sững người

_Hay Bà ta là mẹ kế của cô? Vì muốn chiếm đoạt tài sản nhà Ông Vương nên mới..? Hay là...? Cũng có thể vì một lí do nào đó?

_THÔI ĐI!!!_Nó hét toáng lên, bắt giắc nước mắt tuôn không ngừng

_...!?

Sau khi ra khỏi nhà Khang, trong đầu Nó như hoang mang, như có một cây búa nện vào đầu nó, tâm trí như mất phương hướng, cảm xúc dồn nén bấy lâu nay cũng bắt đầu phun trào ra khỏi lồng ngực ngột ngạt chật hẹp. Bây giờ Nó phải làm gì đây?

26. Chương 26: Open

Lu? Chị vừa mới đi đâu về vậy?- Phong nhìn Lu thắc mắc

_...

_Chị trông có vẻ khó chịu đấy!

_Đừng hỏi tôi những câu hỏi vớ vẩn ấy nữa, và việc tôi đi đâu hay làm gì cũng không có trách nhiệm phải thông báo cho cậu._Nó tiến thẳng về phía cửa phòng, mắt vẫn không nhìn Hấn một lần sau câu trả lời lạnh nhạt với vẻ mặt vô cảm thoát nhìn lạnh sống lưng

Phong lặng câm trước thái độ khó hiểu của Nó. Đã xảy ra chuyện gì? Sao Lu không hề cho Hấn biết?

Khóa trái cửa phòng, Lu tiến đến bàn làm việc của mình và mở ngăn tủ kéo lấy ra cuốn nhật kí, nó cứ lật đi lật lại một cách hời hợt như không muốn biết thêm gì về những chuyện đã xảy ra nữa, ánh mắt nó mơ hồ dần trở nên mù quáng, bây giờ mọi thứ trước mắt nó dường như đều là giả dối, đều là một màu đen của lỗ hổng vũ trụ. Nó dần mất phương hướng, nó đang lạc lối ở chốn hoang vu đầy gai nhọn, cũng như dòng đời của một con người, nó sẽ cứ trôi đi một cách vô nghĩa nếu ta không biết quý trọng thời gian.

RẦM!!/_Á Á Á!!!- Nước mắt bắt giắc tuôn ra

Một cái đập mặt bàn thật lớn làm lay chuyển ánh đèn bên cạnh:_Bà ta! Chính bà ta!!

Tựa lưng ngoài cửa, Hấn lặng thinh mặc thời gian trôi, âm thanh như ngưng đọng lại trong tâm trí hấn giọng nói của Lu và toan bước về phòng mình. Bây giờ hấn có thể làm gì đây?

{23 giờ 50'}

Cánh cửa phòng khẽ mở 'Két' một tiếng, nó bước vào phòng Bà Vương đang say giấc trên giường, lặng tiến đến...

_Um!??

Lu vùng vẫy trong vòng tay lực lưỡng của một kẻ không quen biết từ đằng sau, hơi thở đứt quãng bị đè nén dưới bàn tay bịt kín miệng Nó

XẼT!/

Nhân lúc tên đó sơ hở, nó có cơ hội tận dụng con dao trong tay mình. Bất giác, hấn để xổng nó ra. Trong màn đêm không chút tĩnh động, nhờ ánh trăng bạc len qua khung cửa kính, nó mới nhận ra khuôn mặt quen thuộc với đôi mắt hung hãn

_P...Phong!?

_Chị...dừng lại đi_Hấn nghiêm nghị

_Đây không phải chuyện của cậu

Vết máu ngay vai hấn càng lúc nhỏ giọt

_Hãy cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?

_Đừng tiến lại gần đây!

Khựng lại một lúc, hấn vẫn tiến một bước

_Tránh xa tôi ra!_Nó lùi bước chân

_...-Hấn im lặng lại tiến đến 2 rồi đến 3 bước gần hơn nữa

_Tôi cấm c..!/?

Hấn ôm chầm lấy đôi vai gầy nhỏ bé của nó:_Không sao rồi...Có tôi đây rồi...

_C..Cậu đang làm cái gì v!/?

Hấn cảm nhận được cơ thể run rẩy của Lu, hơi thở yếu ớt như một chú chim sẻ, làn da mới toát lạnh làm sao. Nước mắt nó khiến cho cả không gian tĩnh mịch trở nên va chạm và gián đoạn.

_Đừng sợ nữa...Tôi ở ngay đây, tôi sẽ bảo vệ chị_Giọng nói cứng rắn, rõ ràng và nghe thật dịu dàng, đôi mắt hấn cương nghị nhìn Lu nghiêm túc

_Không! Chính bà ta! Bà ta đã giết chết cha tôi!

_Rồi mọi chuyện sẽ dần sáng tỏ mà...

Cơn hoang mang trong đầu nó dần tan biến, những cảm xúc muôn màu sắc đan xen lẫn nhau, hấn như là tia sáng mở rộng con đường tăm tối phía trước và dẫn lối từng bước nó đi. Bờ vai ấm áp siết chặt nó đến khó thở, bất giác nó nói lỏng con dao sắc nhọn..

_Hai đứa? Tụi con đang làm gì vậy hả!/?

Ánh đèn bật lên sáng choang cả căn phòng, bà Vương ngồi bật dậy trên giường trợn trắng nhìn Phong đang ôm Nó thẩn thiết, nước mắt chột động lại, nó đứng phắt dậy gần giọng:_Tôi nên hỏi bà mới đúng!

_Con dao đấy để làm gì!- Bà hoảng hồn nhìn xuống vị trí con dao nhỏ tinh xảo đang nằm ngay dưới đất phía trước mặt

_May cho bà tôi đã từ bỏ ý định giết chết bà rồi!

_Lu...- Hấn xoa dịu nó

Yến Vy- Ngưng một lúc, bà ta tiếp: Vương Triệu Yến Vy

27. Chương 27: Vương Triệu Yến Vy

Đối diện bà Vương là ánh mắt mang đầy thù hận của đứa con gái bao năm nay

_Con đừng nhìn ta như thế- Bà Vương nhú cặp chân mày

_Cho tôi biết lí do vì sao bà giết cha tôi!- Nó lấy lại vẻ điềm tĩnh nhưng suy nghĩ nông cạn ban đầu vẫn còn khiến nó mù mị

_Ta không giết cha con!

Nó nức nở, nghiêng chặt hàm răng:_Bà là mẹ kế của tôi! Vì muốn đoạt lấy tài sản của cha tôi nên bà mới... Chát!/_

_Mẹ! Mẹ làm gì vậy!- Phong lên tiếng vừa dang tay đỡ nó

_Con im miệng đi! Sau cuộc nói chuyện này mẹ có chuyện riêng muốn nói với con.- Bà lạnh nhạt lườm hằn ta rồi nhìn sang 5 dấu tay ửng đỏ hằn trên mặt nó không chút biểu cảm

Ngược lại, nó còn trắng trợn nhìn bà Vương, không một giọt nước mắt đọng trên hoen mi

_Bà tát tôi?

_Ta...Là mẹ ruột con đó!

_!?- Phong và nó đồng loạt sững người nhìn bà Vương rồi đến nhìn nhau. Lu chỉ liếc thoáng qua gương mặt đượm buồn của hần, nó không muốn hần thấy vẻ bất mãn của nó. Nếu bà Vương là mẹ ruột của nó...

_Hai con...Cũng là chị em ruột của nhau!

Phong siết chặt tay mình thành nắm đấm, nhìn Lu vẻ không cam lòng. Hần càng cắn rứt hơn khi thấy nó không có chút biểu hiện gì ngoài vẻ thờ ơ. Nhưng thật ra trong lòng nó đang ăn mòn ăn dần cái trái tim không điểm tựa này đây, như có một lỗ hổng không thể nào vá lại, như một cái hố không thể nào lấp đầy cho vơi đi nỗi xót xa bao năm nó phải chịu đựng, và bây giờ là chuyện này đây! Đến với nó như cơn bão biển cuốn trôi mọi thứ chỉ trong một đêm tĩnh lặng...

_Bà nói dối!- Những giọt nước nóng ẩm lăn dài trên đôi gò má, nó nghẹn ngào cắn răng ngăn cho dòng chảy ngừng tuôn trào. Nó đã quen khóc một mình trong đêm rồi:_Tôi không tin!!

_Ta không quan tâm ai đã bịa ra những lời đó để mà xóa đi tình mẫu tử giữa ta và con. Nhưng ta không hề giết ông ấy, hơn nữa ông ấy còn là một người chồng tốt, một người cha mẫu mực và hết sức yêu thương con cái và nhất là con.

_...-Nước mắt vẫn lăn dài ‘Tong tong’ trên khuôn mặt trắng toát không một hạt máu

_Trên đường về nhà đêm sinh nhật lần thứ 6 của con, ông ấy bận đi công tác khá trễ, đó là chỗ mà ta cảm thấy uẩn khúc nhất. Nhưng ta chắc chắn đêm đó không phải là một tai nạn...Và sau khi ta đưa ông ấy vào bệnh viện. Bất chợt tiếng chuông điện thoại reo lên liên hồi, ta nhận được tin con đã vào viện. Ta đã rất hối hận vì đã để con và Phong ở nhà mặc dù đã có nhiều người làm trong nhà trông nom.

_Sao bà lại để người đàn ông ác độc đó nhận nuôi tôi!- Nó như thét lên, cổ họng khàn khàn đứt quãng

Con đang nói đến ông Tổng?...Sau khi nhận được tin cha con mất, ta, người phụ nữ chỉ luôn ở nhà không việc làm, vì khi cưới về ông luôn chiều chuộng ta, thương yêu hết mực nên không đành lòng cho ta đi làm, khi ông chết rồi, ngoài ta ra không ai có thể cai quản được công ty và các chi nhánh khác của nhà họ Vương cả.. nghe tin con bị mất trí nhớ ta không tài nào tìm được, nhưng vì tương lai nhà họ Vương và công ty do ông nội và cha con gây dựng nên ta mới đành lòng gửi con gái mình ột nhà quý tộc nhưng ta lại không ngờ....Sau 10 năm du học ở Pháp trở về, ta đau đớn nhìn con với bộ dạng tàn tạ...- Bà nghẹn ngào: Và đem con trở về

_Bà nói dối! Bà nói dối! Nói dối!!- Nó ôm đầu lại, những kí ức bất chợt ủa về, cả thế giới dần đảo lộn trong tâm trí nó

RẦM!/- Nó mở toang cánh cửa chạy ra khỏi phòng

_Lu! Lu!- Hấn vừa chạy đi vừa gọi với theo

Bà Vương bắt giắc đứng bật dậy, nhìn bóng lưng hấn khuất dần, vẻ mặt bà vừa nghiêm nghị không kém phần lo lắng, nỗi sợ bấy lâu bà chờ đợi cũng đã đến. Hai chị em cùng dòng máu đã nảy sinh tình cảm với nhau...

28. Chương 28: Bên Anh

_Lu!- Phong chạy theo bước nó, nó càng cố chạy nhanh hơn: _Chị có nghe tôi nói không hả! Đồ khủng!- Hấn la dứt đoạn, cổ họng khàn khàn: _Con điếc! Có ngh..Hộc..e kh..không hả!! Hộc hộc hộc

Tiếng bước chân chạy dần giảm tốc độ, chậm dần và dừng hẳn. Nó nén hơi thở của mình một lúc: _HỘC HỘC!! khụ khụ khụ

Hấn ngạc nhiên, sao Lu lại chạy ra gốc cây sau vườn, nơi đã lưu giữ biết bao kỉ niệm giữa nó và hấn cơ chứ! Khuôn mặt hấn chợt ửng hồng

_Chạy cho đã rồi thở với chả ho!- Hấn nắm lấy phần đuôi tóc dài óng mượt của nó: _Tôi..hộc..khụ khụ..bắt được chị rồi! Vào nhà thôi- Mồ hôi tuôn đầm trán, hơi thở đứt quãng, hấn khàn giọng

Nó gạt tay hấn ra, không nói một lời

_Lu!

_Yến Vy...Tên tôi là...

_Lu- Hấn chặn ngang họng nó

_Cậu bị điếc sao? Cậu không nghe thấy những gì bà ta đã nói sao?- Lu nhếch mép lườm Phong

_Lu

_Cậu câm đi!!

_Lu nghĩa là “Lu” trong Lucy (*), Lu nghĩa là “Lu” trong Luna (*), Lu nghĩa là “Lu” trong Lucas (*)! _Hấn đối diện khuôn mặt Nó, mắt ánh lên tia sáng long lanh, câu nói có phần ngượng ngùng nhưng dứt khoát và mạnh mẽ

(*)Lucy: Tỏa sáng, bừng sáng

(*)Luna: Mặt trăng, trong sáng, dịu dàng, nhân hậu

(*)Lucas: Ánh sáng, tia sáng, màu nắng trong

Hấn tiếp: _Chị...là người đã đem đến ánh sáng cho tôi đấy! Cho dù tên của chị có là Yến Vy hay gì đi chăng nữa...Chị vẫn mãi là Lu của tôi!- Phong ôm chầm lấy nó

_Hức...Hic...Chúng ta là chị em...Cậu không được..

_Im đi!

....

_Tôi không cho phép chị nói những lời đó!

....

_Chị em ruột thì đã sao? Chẳng phải tôi đã nảy sinh tình cảm với chị từ nhỏ sao? Chị hơn tôi 3 tuổi thì đã sao? Tình yêu không phân biệt gì cả, và tôi cũng sẽ vượt qua cái khoảng cách đó!

_Phong?- Nó nấc lên nghẹn ngào, nước mắt tuôn không ngừng, tim đập loạn nhịp trong lồng ngực. Hấn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước ầm lặn trên hoen mi nó, đẩy mắt lóe lên tia hy vọng, ẩn hiện nụ cười

nhàn nhật trên khóe môi cong, ánh sáng bàng bạc của mặt trăng đánh lên một phần khuôn mặt hấn hiện lên nét anh tuấn.

_Vậy trả lời, chị có yêu tôi không?

_Kh..ô.- Nó xoay mặt tránh ánh nhìn trực tiếp từ hấn, khuôn mặt đỏ bừng: _ỪM!?

Làn môi mềm mại của Phong đáp xuống đôi môi cắn mọng của nó, dưới bóng cây đưa nhẹ trong làn gió lạnh, sắc đêm thẫm màu được thắp sáng bởi những ánh sao lung linh, hơi thở ấm áp từ hấn gấp gáp phả vào cánh mũi phập phồng của nó. Cơ thể bị siết chặt bởi vòng tay vững chắc, nó không còn lạnh nữa, như bị chôn chân xuống đất. Tự hỏi, tại sao nó lại đau đến thế? Nỗi sốt xa trong tim, cảm giác vết thương như bị ai đó xé toạc từng miếng một! Nó yêu Phong, nó yêu em trai mình, một tình yêu mãnh liệt bị ngăn cách bởi hàng rào cấm đầy gai nhọn, nó đau lắm, siết chặt lưng hấn như sợ hấn sẽ vụt mất, tan biến theo làn gió vô hình, nó nấc lên từng đoạn đứt quãng. Phong cũng thế lặng thầm khóc theo. Màn đêm bao trùm mọi thứ, âm thanh trống vắng, lòng người hiu quạnh trôi theo mặt hồ phẳng lặng, từng cơn nấc gián đoạn cả không gian tĩnh mịch, nó cứ khóc thét lên như một đứa trẻ, cơn đau cứ dày vò trái tim mỏng manh bao tháng năm, vết thương chưa lành nay lại có sự tổn thương khác đè lên, sao đau thế? Tại sao con người lại có thứ cảm xúc phiền phức đến thế? Nước mắt tràn trên khuôn mặt ướt đầm, nỗi đau cứ thế lan dần, có sao đêm nay...Những vì tinh tú lại tỏa sáng cả một khoảng trời mênh mông thế?...

29. Chương 29: Tan Biến...

Dưới ánh trăng bàng bạc hắt vào gian phòng, qua tấm cửa kiếng trong suốt, bà Vương dõi mắt nhìn hai chị em nó dưới gốc cây, cơn thịnh nộ không kém phần lo sợ dâng trào đến lồng ngực, bà quay mặt đi.

Buổi sáng trời đầy hơi sương, khí trời ẩm đậm, ngột ngạt bao phủ tâm trạng lòng người, nhưng đối với Phong, hôm nay là một ngày đẹp trời, hấn dậy sớm, vệ sinh cá nhân, blah blah...Hết chuyện làm, hấn vừa huyết sáo, bay nhảy khắp phòng.

_Cậu chủ

_Á!? Cô không biết gõ cửa sao!?- Hấn đỏ mặt tía tai mắng người làm

_Dạ...Khụ khụ..Bà chủ gọi cậu ạ!- Cô người làm tùm tùm nhưng không dám hé răng cười

_Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ lên phòng!

_Dạ

_Sao còn chưa ra ngoài làm việc của cô đi!_Nói rồi hấn đẩy cô ta ra khỏi phòng, khóa cửa, chuẩn bị

Đến phòng làm việc của mẹ hấn, tiến đến bàn bà Vương đang ngồi đánh máy:_Con đến rồi- Phong ngỡ ngác nhìn về mặt trầm ngâm của bà, hấn chưa từng nhìn thấy mẹ mình khó hiểu như lúc này

Cạch/ một tiếng, không quên khép cửa cô nhanh nhẩu bước chân tiến đến bàn làm việc của bà Vương, một giọng nói thanh thoát cất lên:_Con chào cô, chào anh- Cô lễ phép cúi đầu chào tổng giám đốc Vương rồi quay sang hấn

_A! Con đến rồi!- Vừa nhìn thấy tiểu thư nhà họ Trương mẹ hấn liền nở nụ cười thân thiện:_Hai con ngồi đi!

_Chuyện gì gọi con đến đây?-Phong thắc mắc nhìn mẹ mình rồi ngỡ ngác quay sang cô gái

_Quên giới thiệu với con! Tiểu thư đây là Trương Lục Tuyết Nhi...

Bà Vương giới thiệu đến đó, Tuyết Nhi khẽ cúi đầu nhìn Phong:_Chào anh- Thân hình mảnh dẻ được tôn lên bởi bộ váy bó sát không dây, để lộ bờ vai trắng nõn, mái tóc dài xoăn mượt được vén qua một bên để khoe vùng cổ hết sức gợi cảm của cô, càng tôn lên nét thực nữ, duyên dáng, bờ môi cắn mọng khẽ cong lên, cô cười thân thiện với hấn

_Thằng nhóc này, đứng đấy làm gì? Con không biết chào à?- Bà Vương luống cuống nhìn Phong

Hắn thắc mắc làm theo lời mẹ rồi hỏi: __Ủa? Mà...Tại sao con phải chào?

__Cái thằng này!

__Sao mắng con!- Hắn gân cổ

Tuyết Nhi nở nụ cười hút hồn: __Không sao đâu thưa cô

__Hừ..- Bà Vương buông một cái thở dài

__Vậy có gì không? Con đang bận lắm!

Nghe đến câu nói của Phong, bà khó chịu muốn run bật lên nhưng vẫn cố nén lại: __Mẹ đã bàn trước với tổng giám đốc Trương rằng...

__Sẽ sắp đặt chuyện hôn sự giữa con và người này?- Hắn trở tay chỉ vào mặt Tuyết Nhi nhưng mắt vẫn nghiêng về phía mẹ: __Con không quan tâm nhưng con nhất định không đồng ý!

__Phong!

__Chẳng phải con nói đúng rồi sao?

__Nhưng con không được mất lịch sự trước mặt người khác cắt lời mẹ

__Ok

__Vậy làm sao con biết?

__À mấy vụ đó trong phim tình cảm có đầy!

__Phim tình cảm? Mẹ có nghe lầm không vậy?

__À...Lâu lâu con viện cớ là xem cảm động quá nên muốn Lu cùng xem. Vì chị ta là osin riêng của con nên không cãi lại được thì phải nghe lời con thôi! Chứ chị ta trước giờ toàn xem phim hành động, bạo lực, kinh dị thôi! Chẳng ra dáng con gái tí nào! Hahaha

__Phong!

__Hả?

__Trước mặt Tuyết Nhi con đừng ăn nói hàm hồ thế nữa!

__Tại sao?- Hắn ngây thơ

__Con..!?- Bà hết đường nói nổi

__Dạ không sao đâu ạ- Tuy gương mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng nhưng trong lòng cô thật sự cảm thấy khó chịu

__Được rồi, bây giờ ta sẽ vào vấn đề chính

__Chẳng phải con đã nói rằng “Con không đồng ý rồi sao”?

__Tuyết Nhi vừa hiền thực, dịu dàng, nét na lại rất giỏi giang, khó có thể tìm được đứa con gái xinh đẹp như nó, sao con không thử suy nghĩ?

Hắn nhìn chằm chằm vào cô rồi gật đầu khì thế tỏ vẻ tán thành: __Hmm....Đúng thật! Cũng không tệ...

__!?- Bà Vương và cô nôn nóng chờ đợi câu trả lời

__Cũng hiền, cũng xinh đẹp!- Hắn vuốt cằm tỏ vẻ một nhà thông thái

__!?...Đúng vậy!

__Cũng duyên dáng!- Hắn đắm chiêu

__!?...!!!? Con nói chính xác!

__Nhìn là biết con nhà quý phái, tài giỏi

_Không sai! Đúng là có mắt nhìn người!

_Vậy mẹ làm mai làm mối cô này cho ông bán thuốc Lào ngoài chợ đi!

_Chính xác! Thật thông suốt...!! CÁI GÌ!!! THẲNG OÁT CONNNNNN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Bà Vương hậm hực, máu sôi sục đến não chạy toán loạn khắp cơ thể

_Ồ...-Tuyết Nhi dơ mắt nhìn Phong, cô dơ mắt ra, từ trước đến nay không người con trai nào nở từ chối người phụ nữ hoàn hảo như cô cả, vậy mà gã này...

_Xin lỗi cô bạn nhé! Nhưng mẫu người phụ nữ của tôi...Là một người..Có tính cách bạo lực, khó chịu, tính khí thất thường, kĩ tính như bà cụ non, biết oánh lộn, là người cho tôi vào phòng mỗi ngày, cho tôi xăm xõ mỗi ngày, cho tôi vuốt ve mỗi ngày, nấu ăn phải thật thật “NGON” (==“) (Đối với hần thôi), phải đập tôi một ngày 6 củ, phải cho tôi...tựa vào vai, gối đầu trên đùi, phải lạnh nhạt với tôi, phải cưỡng hiếp tôi mỗi khi tôi cà chớn, phải cao hơn tôi một cái đầu, ...v...v.....v.....Và một ngàn từ ”v...v...v...”....Blah blah...blah...

_Ồ...? Phong...Anh...Sao anh nở...-Tuyết Nhi tức tối nhưng vẫn không bộc lộ ngoài vẻ yếu đuối ra: _Anh không nhớ là đã từng gặp em ở..

_Pháp!

_!? Vậy trong suốt thời gian du học với em anh không có cảm giác gì sao? Em đã yêu anh kể từ lúc đó cơ mà!

_Tôi biết, nhưng....Tôi chỉ xem cô là bạn bình thường thôi

_Phong! Con quá đáng lắm rồi!!

_....- Hần cuối sầm mặt lặng im

_Nhà họ Trương là một...

_Con không quan tâm, bất kể đó có là nhà quý tộc giàu có, hay có sở hữu bao nhiêu thứ gì, hay điều hành cái gì con cũng không quan tâm! Mẹ à, con biết từ nhỏ đến giờ mẹ luôn đặt niềm tin ở con, luôn kì vọng vào con! Lúc nào con cũng làm theo những gì mẹ muốn, nhưng mẹ biết không? Con đã luôn sợ cái xã hội này, con sợ những con người chỉ biết nhắm vào địa vị, đồng tiền. Con đã sợ cái thế giới mà mẹ tạo ra cho con, con đã được bảo bọc, chiều chuộng quá mức để rồi sinh ra những thói hư tật xấu, trong căn nhà đầy đủ vật chất nhưng lại thiếu tình thương, lúc nào nó cũng rỗng tuếch! Con không có bạn cũng không có ai...

_Nhưng con có bạn mà con...-Bà Vương rưng rưng nước mắt

_Bạn? Những cô chủ, cậu chủ đó ư? Những con người chỉ xem trọng khi ta trên đỉnh danh vọng, còn khi ta hoạn nạn hay bất tài thì sao? Mẹ có bao giờ thấu hiểu con? Mẹ có biết suốt bao năm qua con phải chịu đựng những gì? Mẹ có biết con cảm thấy như thế nào? Mẹ có biết đến cảm nhận của con? Sự sắp xếp, áp đặt, ràng buộc, những thứ như thế này đây? Là tình thương mẹ dành cho con sao?- Phong chỉ tay vào gương mặt lo lắng của Tuyết Nhi ám chỉ sự ràng buộc bà đang áp đặt: _Con chịu đủ rồi! Những con người giả tạo! Chỉ có Lu, cô ấy là người duy nhất đã đem đến ánh sáng cho con! Cô ấy luôn mỉm cười cho dù có gặp bao khó khăn, luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng lại mong manh dễ vỡ, luôn đổi đầu mà không cần sự giúp đỡ, cô ấy luôn đối diện với chính mình!

_Hai con là chị em! Hai con là chị em!! Đã nghe rõ chưa!!!- Bà Vương lặp lại

_Con yêu cô ấy!- Hần nhìn trực tiếp vào gương mặt toát lạnh của bà: _Chỉ cần nhiều đó đã quá đủ cho câu trả lời của con rồi

_Phong...Nhưng...Vậy còn em? Em đã yêu anh cơ mà!

_Tôi xin lỗi- Nói một câu ngắn gọn, hần không bận tâm nữa rồi quay lưng bước đi

_Con sẽ phải nghe theo lời của ta!! Con không được đi đâu cả!! Phong!!- Bà Vương gọi với theo

Phong chạy đi, hơi thở gấp gấp xen lẫn tiếng nấc, hần tìm Lu, nó đang đứng bên gốc cây, vẻ mặt nó trầm ngâm. Bất chợt: _Lu!- Hần gọi tên và ôm chầm lấy nó

_Buông ra- Nó tháo hai cánh tay đang siết chặt eo mình:_Cậu đang làm gì vậy?

_Lu?

_Tôi là chị của cậu đấy- Nó lạnh nhạt

_Nhưng...Anh yêu em và anh biết em cũng vậy!

_Yêu cậu sao? Từ đầu tôi đã không có cảm giác gì với cậu rồi

_Lu?...

_À chúc mừng cậu

_Chúc mừng?

_Quên rồi sao? Ngày mốt là lễ cưới của cậu rồi

_Không!

_...Cứ xem như tình cảm cậu dành cho tôi chỉ là thoáng qua đi

_Không!

_À..Còn nữa, tên tôi là...Vương Triệu Yến Vy!- Nói rồi nó quay lưng toan bước đi thật nhanh như không muốn hẳn phải nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đượm buồn của nó

_Lu!

_...

_Lu!

_....

_Lu!

_....

_Lu!

_....

Hắn chạy đến siết chặt nó:_Em là...Ánh sáng của tôi..

Không nói lời nào như sợ hắn sẽ nghe thấy tiếng nấc nghẹn cổ họng, tim nó thắt chặt sau khi nghe lén từ những lời bà Vương “Hai con là chị em! Hai con là chị em! Đã nghe rõ chưa?” qua cánh cửa và cả việc hắn sẽ cưới Tuyết Nhi, lồng ngực như ngừng đập, âm thanh như tắt dần, trước mắt nó thật huyền ảo những ánh sáng lu mờ, như muốn nói “Em cũng yêu anh” nhưng tâm trí không đủ can đảm. Nó phải làm trái lại ý muốn, gỡ cánh tay hắn ra, nhưng càng cố gỡ hắn càng siết chặt.

_Cho dù cậu có siết chặt đến mấy đi nữa...Nó cũng sẽ vỡ...Tan ra và biến mất thôi...

Tay hắn dần rời lỏng sau khi nghe được câu nói ấy, và buông nó ra thật nhẹ nhàng, chôn chân một lúc. Hắn chạy đi...

_Xa dần...xa dần...và xa em mãi mãi...- Nó quay đầu lại với hàng mi ướt đầm, như cơn nấc đã nén lại quá sức chịu đựng, bây giờ lại càng dữ dội hơn, tai nó ù ù như chỉ có thể nghe được âm thanh của sự vô vọng, mắt nó tối dần dõi theo bóng lưng hắn khuất dạng, gió phất vào mặt nó như ám chỉ câu nói “Gió mang anh đi và để em ở lại”, tay nó bầu chặt vào lồng ngực, nước mắt lăn dài, lăn dài...Đếm lại những ngày ta đã từng bên nhau, lắng tai nghe lại những điều anh đã từng nói, kí ức vẫn mãi tồn đọng trong tâm trí em...:_Hức!...Hức...Hu...hu...hức!...

30. Chương 30: Gần Đến Hồi Kết

Đã kết thúc rồi,...Nó chán chường, đã lâu rồi không tìm ra manh mối... , việc ở bên cạnh Phong khiến nó bình yên đến nỗi quên bém cả việc quan trọng suốt bao năm nay nhắm đến với một mục tiêu “Trả thù” vậy mà...Bây giờ chợt nhớ ra, nó tiến đến, mở ngăn tủ kéo bàn làm việc lấy cuốn nhật kí...

“Ngày hôm nay ta đã chứng kiến một vụ việc kinh người,...Trước đó, ta đang ở bãi đậu xe, đến một góc khuất. Tình cờ ta nghe được cuộc nói chuyện của tổng giám đốc Lâm với một người lạ mặt, họ đang lập kế hoạch ột vụ ám sát, ta có nghe họ nói đến một tổ chức ngầm nào đó được gọi là Devil, theo như suy đoán lúc đó của ta, ông Lâm là người đứng đầu trụ sở Devil. Ta đã không cẩn trọng, vô tình đánh rớt chiếc chìa khóa, và đã bị phát hiện...Nhưng thật may mắn, họ không biết rằng ta đã nghe được những gì, sau cuộc giao dịch, kí hợp đồng, ta nhanh chóng lên xe chuẩn bị về nhà mừng sinh nhật lần thứ 6 của con, đang ngồi trong xe viết cuốn nhật kí này, bất chợt ta nhìn thấy tia nhìn hung tợn của tên tài xế, vừa mới nhận thức được hẳn không phải là người của công ty, gương mặt quen thuộc đó khiến ta nhận ra hẳn là người đàn ông từng nói chuyện với tổng giám đốc Lâm. Ta vội vàng viết lại những lời này cuối trang giấy vì ta biết họ đã phát hiện ra những gì ta đã nghe được từ kế hoạch của họ...”

Nó toát mồ hôi hột, nhìn nét chữ nghệch ngoạc vội vàng, câu không đầu không đuôi, vì quá hoảng nên trong quá trình viết ông chỉ để lại đầu mối quan trọng chẳng? Tổng giám đốc Lâm!? Chẳng phải...đó là cha của tên Khang!? Khang cũng đang là người nắm giữ Devil, nếu suy đoán của nó không lầm,...Nó biết ai là kẻ đã chủ mưu chuyện này rồi!

Ở công ty của tổng giám đốc Lâm

_Alo?- Ông ta bắt máy

Bên kia, cất lên giọng nói khẩn trương:Cho hỏi, ông có phải là người nhà của bà Tuyết Lan không ạ?/

_Vâng! Có chuyện gì?

_Bà ấy gặp tai nạn, hiện đang trong bệnh viện, mong ông đến gấp/

_Vâng! Tôi biết rồi, cho hỏi tên bệnh viện ạ?

_À....Gần đây thôi!/- Câu trả lời ngạo mạn có phần đắc ý

_!?- Ông ta chưa từng thấy cô y tá nào kì lạ như vậy nhưng thôi, không để ý, ông mau chóng gọi tài xế riêng của mình đưa đến bệnh viện gần công ty nhất:_Cho hỏi bệnh nhân tên Tuyết Lan ở phòng bệnh số mấy?

_Thưa ông, ở đây không có bệnh nhân nào có tên như vậy cả- Cô y tá thần nhiên trả lời

_Sao?...Tôi..Tôi xin lỗi- Ông Lâm nói rồi vội quay đi mở điện thoại gọi đến số máy vừa này:_Có lẽ nhầm bệnh viện rồi, cô làm ơn cho tôi biết tên của bệnh viện đó được không?

_À...Tên của bệnh viện là...rup/

Ông còn chưa nghe được chữ nào thì đầu dây bên kia đã cúp máy

_Alo? Alo?

Ông luống cuống vào xe, đóng sập cửa nói với tài xế:_Đưa tôi về nhà! Tôi muốn xem vợ mình có thật đã gặp tai nạn không!

Bắt đầu nổ máy, chiếc xe lăn bánh, đến cây cầu vắng người,...Nó lái xe xuống gầm cầu, cạnh một con sông

_Này? Cho xe chạy tiếp đi chứ! Tôi có bảo cậu dừng lại đi..

_Tên của bệnh viện là...Die (*)-Một giọng nữ thanh thoát cất lên cắt ngang câu nói của ông ta

(*)Die: Chết

_Cô....cô..Là ai!?- Ông vùng vằng mở cửa

_Tiếc thật! Tôi lỡ tay khóa tất cả cửa xe rồi- Nói rồi nó giơ súng ra trước mặt ông ta:_Cậu tài xế riêng của ông tạm thời “Vắng mặt” một lát, nhưng không sao, tôi sẽ thay cậu ta “Phục vụ” cho ông!

_Chẳng phải...Mày là con của!?- Nhìn ra khuôn mặt quen thuộc, ông ta run bật lên:_Con của ông Vương!?

_Oh!...Hóa ra ông còn nhớ đến cha tôi sao?- Nó tuân một câu cảm thán

_Mày muốn gì!!

_Tôi không có nhiều thì giờ với loài cặn bã như ông, trả lời những câu hỏi của tôi, một câu tương ứng với 3 giây tôi cho ông suy nghĩ và trả lời

_!?

_Có phải ông đã giết cha tôi?

_!?...

_3

_...

_Phải

_Lý do?

_Vì..

_Tôi biết rồi- Nó cắt ngang câu nói ông ta tỏ vẻ trêu người, khiêu khích:_Tiếp theo, cách đây 5 năm ông từng là người đứng đầu Devil?

_...Phải

_Còn bây giờ người nối tiếp Devil chính là?

_Lâm Hoàng Minh Khang, con trai tao

_Tốt- Nó nhếch miệng cười

ĐOÀNG!!/- Viên đạn xuyên thủng đầu ông Lâm

Nó buông một câu:_Ông đã tạo nên một vụ tai nạn để che giấu những gì ông đã làm sao? Xác của cha tôi chết không được toàn thay!

Nó không xóa sạch dấu vết như để tự nguyện thú tội, xác của ông Lâm vẫn nằm đó, đem kéo thật dài, chiếc xe hơi vẫn ở đó khóa chặt cửa, cuối cùng nó đã trả thù cho cha...Suốt từng ấy năm chờ đợi chỉ có vậy...

Cuốn nhật kí là do trước khi chết cha nó đã giấu trong người, đến khi bà Vương nhận thi thể của ông, bà đã thấy được và đọc qua, sau đó đã đưa cho ông Dave cất giữ trong suốt khoảng thời gian bà Vương sang Pháp du học, đưa theo đứa con trai là Phong, khi ấy hần 3 tuổi, sau 10 năm trở về, bà Vương nhận nuôi lại nó, tên thật là Vương Triệu Yến Vy, nhưng do mất trí nhớ sau vụ tai nạn đêm đó, nó không biết rằng chuyện gì đã xảy ra, thân phận của mình cũng đã bị quên lãng, đến việc Phong là em trai nó kể cả bà Vương là mẹ nó cũng không nhớ, còn Phong, sự việc xảy ra khi hần còn quá nhỏ, thậm chí là chuyện đã xảy ra hần cũng không nhớ nổi.

31. Chương Cuối: Kiếp Sau

Hôm nay...Ngày cử hành hôn lễ, cô dâu Tuyết Nhi diện một bộ váy cưới đuôi cá hết sức gợi cảm với thiết kế ngực quây khoét tim đính pha lê, đường cut cup tinh tế tôn lên 3 vòng gợi cảm với những đường cong quyến rũ, cuốn hút. Cô nhìn Phong trong bộ vest nam tính:_Anh! Em mặc váy cưới có đẹp không?- Cô quàng tay qua cánh tay hần

_Tôi chỉ thích người có “Màn hình phẳng”, mông teo thôi (Đang ám chỉ Lu chứ ai! ==”). Không có hứng thú với những người như cô.- Hần chán chường

_Ồ...Váy em trang điểm có đẹp không?- Làn môi mọng đỏ cong lên phả hơi thở vào cổ của hần hết sức kiêu gợi, tỏa ra hương thơm quyến rũ

_Miệng cô hơi thật- Phong cố ý nói vậy để Tuyết Nhi không nói nữa

_Ồ...

_Đến giờ rồi

_Chúng ta đi thôi!- Tuyết Nhi hớn hở khoác tay Phong

Tiếng nhạc vang lên, cánh cửa mở toang, mọi người nôn nóng nhìn...“Cô dâu khoác tay chú rể vào lễ đường?!!”, họ sững sờ khi nhìn thấy thái độ thờ ơ của chú rể với vẻ mặt đưa đám (Ồ thì đám cưới nhưng vẻ mặt hần đang đưa là đám tang ==”) trong khi cô dâu đang hết sức vui mừng và e thẹn. Bước vào lễ đường, nhà họ Trương tỏ vẻ không hài lòng, bà Vương trợn trắng mắt nhìn ra lệnh cho Phong bằng ám hiệu nhưng hần vẫn làm lơ...

Phong nhìn ngang liếc dọc với ánh mắt nuối tiếc như đang tìm kiếm điều gì đó...Từ sáng hần đã không nhìn thấy Lu “Em thật sự không đến sao? Em nhớ để mất anh? Em không yêu anh thật sao? Làm ơn...Hãy đến đây và cướp lấy anh đi! Hãy đòi trả lại chú rể cho em đi! Anh muốn được cùng em làm lễ cưới cơ mà! Hãy đến đây làm trái tim anh rung động đi...Em không sợ mất anh thật sao?...Hãy đến phá cái lễ cưới ngu xuẩn này, cướp anh đi và nói rằng em yêu anh đi!”-Phong bồi hồi nghĩ vừa đảo mắt nhìn quanh

RẦM!!!/- Cánh cửa lễ đường mở toang

Hần lập tức quay đầu nhìn lại, ánh sáng từ ngoài mãnh liệt tràn vào, làn gió mạnh tung bay mái tóc hần, hé mắt nhìn ra phía ánh sáng, người con gái mặc bộ váy trắng nhưng không phải là váy cưới mà là một bộ váy xòe liền thân, cổ bèo trễ vai không tay dài ngang đầu gối để lộ làn da trắng mịn. Mái tóc đen lấy xõa dài ngang lưng, gương mặt không trang điểm toát lên một vẻ thuần khiết tự nhiên. Ai nấy đều sững sờ trước gương mặt tựa như một thiên thần, Lu cất giọng nhẹ nhàng nhưng mang đầy vẻ khiêu chiến:

_Xin lỗi, nhưng tôi đến để phá lễ cưới và cướp chú rể về!- Nói xong nó chạy vào khoác lấy tay Phong và kéo đi

Bỏ lại tiếng gọi với từ đằng sau, tiếng khóc nức nở của cô dâu xinh đẹp trong ngày cưới cất lên trong lễ đường. Mọi người tán loạn xôn xao. Mặc kệ, họ cứ chạy đi, chạy thật xa và để lại tất cả,...

_Lu?- Phong bồi hồi: _Em đã nói rằng em không yêu anh cơ mà...

Vẫn để nụ cười mỉm trên môi, nó kéo hần chạy thật nhanh

_Lu!

....

_Lu!

....

Hần lấy làm lạ với thái độ thất thường của nó: _Đã xảy ra chuyện gì vậy!

....

_Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì vậy!!- Hần hét toáng lên

Gương mặt tuôn đầy nước mắt vẫn mỉm một nụ cười rạng rỡ, Phong cảm giác như sẽ có chuyện không hay xảy ra

_Lu!!

....

_LU!!

___- Nó không nói một lời

Chạy cả một quãng đường thật dài, mồ hôi nhễ nhại, hần chợt nhận ra nơi quen thuộc trước mặt...Vẫn là gốc cây ngày nào, vẫn là thảm cỏ xanh, vẫn một màu nắng, vẫn hình ảnh ấy...

Nó kéo hần chạy đến gốc cây, và đứng một lúc...

_Lu! Tại sao?...Em đã nói rằng...

Lu tiến đến gần, đặt tay lên vuốt lấy bên má ấm nóng của hần, nước mắt cứ lăn dài trên gò má của Phong: _Hãy để em ngắm lại anh nào

_Lu...

_Ngắm lại cậu chủ nhỏ ngày nào bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành

_Lu!

_Hôm nay anh là một chú rể tuần tú! Sau này sẽ là một người chồng, một người cha...

_Có chuyện gì vậy!? Lu?

_...

_ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ!!- Hần hét toáng lên

_Nếu em là một sát thủ giết người hàng loạt, là một người bảo vệ cho tổ chức ngầm buôn bán vũ khí trái phép hay thậm chí là vận chuyển vũ khí trái phép...Anh vẫn sẽ yêu em chứ?- Lu cười rạng rỡ nhìn vào đôi mắt long lanh kia của Phong

_Anh vẫn sẽ yêu em! Mãi mãi...Hức...- Nước mắt cứ thế lăn dài, Phong biết nó không phải vì cố ý hay vì lợi ích riêng mới tham gia tổ chức ngầm, hần hiểu rõ Lu hơn ai hết, và cho dù nó có là gì đi chăng nữa...: _Tình yêu anh dành cho em vẫn sẽ không thay đổi!

_Em xin lỗi...

_Đứng yên!- Người cảnh sát ra lệnh, cả một nhóm cảnh sát bao vây chìa súng vào nó

Nó nhìn đám người đó rồi quay sang nhìn Phong trùu mến: _Em đã trả thù cho cha của chúng ta rồi, kẻ đó là ông Lâm, cha của tên Khang. Sau khi giết ông ta, em đã cố ý để lại dấu vết, họ đã tìm được em rồi

_Lu..Đừng nói nữa!

_Em..Yêu anh...Vô cùng- Những dòng chảy cứ tuôn dài lẫn át cả khuôn mặt nó lẫn hần nghẹn ngào: _Hãy xem như tình cảm anh dành cho em trước đây chỉ là thoáng qua thôi anh nhé...

_Làm ơn đừng nói nữa!

_Và hãy chăm sóc tốt cho cô ấy, làm một người chồng tốt, và sau này có con hãy là một người cha mẫu mực như cha của chúng ta vậy!

_Em cầm đi!!!! Cầm đi!!

Nó cười một cách rạng rỡ, như nụ cười của một cô dâu trong ngày cưới, khẽ thì thầm vào tai hần: _Xin lỗi- Thật nhanh chóng, siết cứng lấy cổ hần từ đằng sau nó rút từ túi váy ra một cây súng chìa vào đầu hần: _Tất cả đứng im! Không tao sẽ nổ súng!- Đợi tất cả trong thế bị động, thời gian như ngưng đọng, khẽ câu nói vào tai Phong: _Em đã không thể làm Osin cho anh suốt đời được nữa rồi.

ĐOÀNG!!!/

_Lu!? Lu!

_...Bắn vào ngực cũng khá đau..Hi..hì..Khụ!

_Lu!...Lu!..

_Ngay con tim em cũng đang có cảm giác sót xa như vậy

_LU!...Ánh sáng của anh...Hức!...

_Haha em đã kh..Khụ..Không thể là ánh sáng của anh được nữa rồi!

_Hức...Hức...! Anh không cho phép!

Hắn đoạt lấy cây súng trên tay nó

ĐOÀNG!!/

_PHONG!? Anh?...Anh làm gì vậy?

_Cũng vào ngực đấy nhé! Ai cho em...đi mà không có anh!

_Hức!...Đồ ngốc...K..Kiếp sau..Em nguyện sẽ bên anh...

Hơi thở nó một lúc yếu dần..Và tắt lịm

_Lu? Lu!? Lu! Hức...Em hứa với anh rồi đấy nhé!- Hắn lấy ngón út của mình ngoắc vào ngón út của nó, tay kia ôm nó thật chặt: _Em...Hức...Hứa rồi đấy nhé?

Ngắm thật lâu gương mặt thuần khiết của nó, làn môi khép kín mỉm cười an yên, dưới làn mi đầm nước khép chặt không còn mở được nữa, cái mũi nhỏ nhắn tinh nghịch,...Những đường nét thon gọn trên gương mặt tạo nên một bức chân dung hoàn chỉnh, vuốt nhẹ làn tóc mây của nó, hắn mỉm một nụ cười và...hơi thở nhẹ nhàng của hắn..tắt ngấm...

Chỉ vì cái xã hội này, chỉ vì chúng ta cùng một dòng máu, vì chúng ta là chị em của nhau...Chỉ vì cái dòng đời nghiệt ngã này...

Dưới bóng cây, những tia nắng tinh nghịch xuyên qua từng kẽ lá, rọi xuống đôi uyên ương, gió đưa từng ngọn cỏ, sợi tóc khẽ lay nhẹ. Hai hàng mi khép chặt, nước mắt vẫn đọng trên hoen mi ướt đầm lệ, những đốm máu loang lổ nơi con tim, hai ngón tay đang móc chặt vào nhau như chứng minh lời hứa giữa đôi ta, hình ảnh tựa như một bức tranh, khung cảnh yên bình như chưa từng, giờ đây anh và em đã được bên nhau...Mãi mãi...

“Bánh xe định mệnh đã cho tôi được gặp em giữa dòng đời nghiệt ngã và chia cắt đôi ta bởi cái gai rỉ máu chốn hoang vu”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-lai-tron-viec-nua-a-chuyen-gia-tu-van-tinh-yeu-cua-toi>